

CON ONG

SỐ 125

15 TÌ

TUẦN LỄ TỪ 12-8

ĐẾN 18-8-1970

tuần báo trào phúng đối lập

(nôn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBC)

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VỒ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH,

ÔNG NÓI 24901 — 93801

Wason
DS 531
C744+

Vạch mặt bọn chạy làng

Tuần báo Mỹ Newsweek, số đề ngày 17-8, đã đăng một bài có tính cách báo động rằng phong trào bài Mỹ đang bộc phát ở Việt Nam. Bài báo này cho rằng tinh thần bài ngoại đã có từ lâu ở VN, nhưng trong mấy tháng gần đây, tinh thần này đã gia tăng đến mức công

khai và thường là dưới hình thức hung bạo.

Vấn bài báo này viết tiếp : Theo các viên chức Mỹ, con số những vụ không hay xảy ra giữa Việt và người Mỹ đã lên cao một cách rõ rệt. Có đến một ngàn vụ chửi lộn thường đến giết chóc xảy ra mỗi tháng riêng ở Saigon, và Cảnh Sát ít khi giúp đỡ những người Mỹ gặp khó khăn.

Bài báo kể trên của bọn Mỹ cho ta thấy rõ thêm ý đồ căng của bọn sở Khanh định chạy làng.

Đồng ý là tinh thần bài ngoại đã có từ lâu đời trong đầu óc của bất cứ một người dân Việt

nào. Nhưng có phải tinh thần bài Mỹ đang bộc phát dữ dội không ?

Tinh thần bài ngoại đã có những nét hằn trong lịch sử Việt Nam, nhưng đồng thời, người Việt lại có tinh thần hiếu khách rất cao.

Người dân VN bài bác tất cả những tên ngoại quốc khôn kiếp đến đây gây tai họa cho VN, nhưng đồng thời, lại biết ơn những người bạn ngoại quốc đến đây với bàn tay giúp đỡ đầy thiện chí, vô vị lợi, và lịch sự. Trong tinh thần ấy, người Việt Nam đã và đang biết ơn những người bạn đồng minh, nhưng sẵn sàng đập chết những tên

ngoại quốc bẽ bối.

Gần đây, nếu có những cuộc xuống đường, tính những khẩu hiệu bài Mỹ, đốt xe Mỹ, thì lại là những hành động do chính bọn Mỹ giật dây. Cuộc biểu tình chống Mỹ lớn nhất hồi cuối tháng Bảy vừa qua ở đường Thống Nhất Saigon, do mấy tên SV Mỹ dẫn đầu.

Tại sao bọn Mỹ khơi ra phong trào chống Mỹ, rồi lại la lối ầm lên rằng phong trào chống Mỹ đang bộc phát dữ dội ở VN ? Đây là một trò bịp vô cùng bỉ ổi của bọn Mỹ thực dân.

Tờ tuần báo Newsweek là của một bạn tài phiệt Mỹ gốc Do Thái.

Riêng tại Nữ Ước, đã có tới 7 triệu người gốc Do Thái. Mà nước Do Thái bị đe dọa thường xuyên ở Trung Đông. Bọn Mỹ Do Thái sợ nếu Mỹ dốc toàn lực ra bảo vệ Việt Nam thì Do Thái bị bỏ rơi cho nên báo của bọn Mỹ gốc Do Thái đã làm toáng lên, đề dư luận Mỹ nổi sùng, đòi rút hết quân ở Việt Nam.

Không vương V.N. sẽ bảo vệ Do Thái kỹ hơn.

Đó là tất cả mưu cơ khôn nạn của bọn tài phiệt Mỹ gốc Do Thái.

CON ONG

Số Con Ong nổi giận 12 trang 15 tì

Hiến pháp ngày càng bị hiếp dâm nặng nề

Càng ngày Hiến pháp Anamta càng bị hiếp dâm một cách công khai và tàn bạo. Hiến pháp có 117 điều, thì hết một trăm điều đã bị quí vị chính khứa, quí cha, quí thầy, quí cơ quan nhà nước v.v.. hiếp đến rách bươm ra.

Gần đây, cái điều 4 Hiến pháp bị nhiều kẻ cưỡng hiếp và bị cưỡng hiếp đã man hơn cả.

Điều 4 dạy rằng mọi hình thức trung lập, trung lập thân cộng, liên hiệp v.v... đều bị cấm; các hành vi nhằm mục đích tuyên truyền cho CS cũng bị cấm.

Chiếu theo tinh thần đó thì những anh thối mồm nào phát ngôn về vấn đề trung lập, liên hiệp v.v... đều can vào tội vi phạm hiến pháp, tức là phạm pháp, có nghĩa là sẽ bị đi tù.

Nếu lại cớ sớ cho một chế độ trung lập, hay một giải pháp sống chung hòa bình mí bọn Cộng sản khốn nạn, thì tội càng nặng hơn. Điều này rõ như ban ngày; khỏi cần phải là giáo sư Nguyễn văn Bông—nhân vật đổi lập có huy chương của nhà nước, tác giả cuốn luật hiến pháp—cũng khỏi cần phải là me sừ phó cáo Trương Tiến Đạt—tác giả cuốn Hiến Pháp chú giải—chỉ cần ngu như bọn Con Ong cũng đủ hiểu như vậy.

Thế nhưng ở xã hội Anamta, cái gì cũng có thể xảy ra; chẳng hạn như ma cô chuyên thầu gái mở phòng đấm bóp cho lính mèo bỗng trở thành chính khứa đổi lập; chẳng hạn Dân Biểu lại hành nghề ăn cắp trọng và buôn lậu; chẳng hạn như chuyên viên giặt quần cho lính mèo, và chủ nhà «săm» lại hóa ra Dân Biểu đại diện dân; cứ làm như dân Anamta toàn là thợ giặt mí lị nhân viên nhà «săm».

Chính vì cái gì cũng có thể xảy ra được, cho nên một mặt người ta vẫn hô hào tôn trọng Hiến pháp, mặt khác người ta vẫn đề nghị Hiến pháp ra mà đề cưỡng hiếp.

Bọn Con Ong đồng ý một ông sư nào đó ở Ấn Quang nói rằng chính Tổng Thống nhà ta đã vi hiến trước khi Tổng Thống tuyên bố chấp nhận một hình thức liên hiệp, nếu là do một cuộc bầu cử đem lại.

Khách quan mà nhận xét thì Tổng Thống nói như thế quả có hơi kỳ. Hiến Pháp đã cấm mọi hình thức gian dâm mí bọn Cộng Sản khốn nạn, thì dù là «tiền dâm hậu thú» hay «tiền thú hậu dâm» cũng vưỡn là sai Hiến pháp.

Nói như kiểu ông Thủ Tướng Khiêm nói mí báo chí Đại Hàn thì được, rằng chính phủ của ông chống liên hiệp với Cộng Sản dưới mọi hình thức.

đàn anh đòi lập với nhà nước đàn em đòi lập với nhà bếp

Do đó ông Sư ở Ấn Quang dở lời cho Tổng Thống không phải là không có lý. Nhưng ông sư này nói thì hay mà làm thì dở ẹc.

Ông và quí thầy chùa của ông lại mang lá thư đầy luận điệu tuyên truyền của bọn V.C vô giáo dục ra mà phổ biến, thì cũng rõ ràng là quí ông đã trắng trợn hiếp dâm hiến pháp. Hiến pháp đã cấm ngặt việc phổ biến tài liệu Cộng Sản.

Phổ biến một lá thư của N.H.T đầy những luận điệu tuyên truyền và những lời đả kích VNCH—thì có khác gì đi phát truyền đơn hộ V.C? Quí thầy chùa Á, Q cứ làm như ngây thơ lắm.

Bọn Con Ong xin phép nghỉ ngơi cái ngày thơ của quí thầy. Cái ngày thơ này hơi giống cái ngày thơ của cán bộ Cộng Sản năm vùng.

Tiếp đến là một vụ hiếp dâm Hiến pháp khác—bản thiêu và trắng trợn hơn—do mấy ông Dân Biểu nhỏ thực hiện. Quí vị Dân Biểu miệng đầy hơi sữa này cứ tưởng mình là vô địch đổi lập, và muốn độc quyền đổi lập.

Vừa nghĩ thấy thoáng thoáng một mùi tanh trời từ xứ mọi da đỏ bay sang, quí vị Dân Biểu nhỏ bèn tưởng bờ, nhao nhao đòi vận động cho một thể chế trung lập.

Trong hiện tại, ở bán đảo Đông Dương này, làm thế nào để có được một nền trung lập thật sự. Cầm bu chia đã chẳng Trung lập mãi là gì? rút cuộc đi tới đâu? Hay là đất đai bị Cộng sản mượn tạm, gạo thì bị V.C mua bằng tiền... giả? Và cái trung lập của ông Phu-ma còn đó. Có yên thân được mí Cộng sản đâu.

Nói tóm, mấy ông Dân Biểu nhỏ này có lẽ định làm chính trị... giả tưởng—Politique Fiction. Nói phét mà chơi đề quảng cáo tí tên tuổi.

Nhưng quí Dân Biểu nhỏ đã chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt, mà quên cái hại sau lưng. Các vị đã phí sức vào một mục đích không tương, gây hoang mang dư luận làm suy yếu sự nhất chí của toàn dân trong công cuộc bảo vệ và kiến thiết xứ sở.

Đối với Hiến pháp, các Dân Biểu nhỏ đã hiếp dâm một cách bỉ ổi. Bất cứ một sự lạm dụng dân chủ nào đều là đặc tội với lịch sử. Bọn Con Ong khuyên mấy Dân Biểu nhỏ nên tốp cái trò ma tít đó lại. Nếu cứ tiếp tục nhi nhoe, thò ra những luận điệu hui thú, bọn Con Ong sẽ mang hết đời tư bản thiêu của mấy anh ra trình làng. Lúc đó, các anh chỉ còn nước độn thò.

Đất nước là của chung. Không thằng nào được phép độc quyền yêu nước; nhưng cũng không thằng nào được phép độc quyền đổi lập; và, càng không thằng nào được phép dùng đất nước như một món hàng mua đi bán lại hầu kiếm chút lợi danh và địa vị.

VỀ TRÔNG LÁ RỤNG...

Người Nghị Sĩ trẻ đứng lặng bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh nắng ban mai thật đẹp, mấy cây hoa sứ trong sân sau Thượng Viện đỏ thắm. Có tiếng chim hót trên cành cao. Một vài chiếc lá úa vàng trao vội trong không rồi nằm lá loi trên ngọn cỏ, cái lá vừa mới sống hết một khoảng đời thảo mộc của nó, trên ngọn cỏ này, những cái lá sẽ thổi rữa dần và cuối cùng tan trong lòng đất. Nhìn lá rụng, người Nghị Sĩ trẻ bùi ngùi nghĩ đến thân phận mình, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa, nếu không đặc cử, anh sẽ phải rời xa đây, từ bỏ một nơi chốn mà anh đã hưởng bao nhiêu đặc quyền trong ba năm qua. Ba năm một khoảng thời gian sung sướng, hạnh phúc, ba năm, chưa bao giờ người Nghị Sĩ trẻ thấy thời gian qua nhanh đến thế. Một thoáng xót xa, một thoáng nghẹn ngào, người nghị sĩ trẻ chợt nhớ một câu thơ cũ:

«Về trông lá rụng đầy sân
Công danh phù thế có ngần ấy thời»

Choáng váng như vừa trúng một cơn gió độc, người Nghị sĩ trẻ òm đầu trở lại bàn làm việc, anh mệt nhọc ngồi xuống. Cái bàn này, cái ghế này ba năm qua anh đã ngồi làm việc, căn phòng này ba năm qua đã từng vang lên những lời tuyên bố «sắt thép» của anh với báo chí. Những lời tuyên bố đã làm cho chính phủ tái mặt, làm cho người bạn đồng minh cay đắng. Rồi cái điện thoại này anh đã nghe những tiếng nói của những người ngồi ghế cao trong chốn quyền môn, những người đó đã nài nỉ, đã xin xỏ anh, và cũng cái giây nói này, anh đã được nghe những lời như mật ngọt của những người «em gái» yêu thương anh thắm lắng. Bây giờ... bây giờ tất cả sắp sửa rời xa anh, sắp sửa để trở thành một kỷ niệm, một quá khứ xa vời. Niềm tiếc nuối như nổi chết, như cường toan đốt cháy lòng anh. Anh biết cái liên danh mà anh góp mặt nó chẳng mạnh mẽ gì, chẳng hy vọng gì, sự đặc cử mong manh còn hơn một sợi nắng. Báo chí thương mến anh, nhưng báo chí không thể nuốt nổi một số bạn đồng hành thiếu khả năng, vô tư cách trong liên danh anh. Anh cúi đầu ăn hận, nếu anh bình tĩnh hơn một chút... Người nghị sĩ trẻ òm lấy mặt: «Ta ơi là ta ơi...!» Bóng tối chợt chụp xuống cùng với những đe dọa ngày mai, hậu quả của những lời tố cáo trong quá khứ, lời tố cáo như chém đinh chặt sắt vang vang trong vòng cung nghị trường Thượng Viện. Những lời tố cáo đó bây giờ chợt biến thành những mũi nhọn, những ngọn lao phóng ngược lại anh, và nó sẽ đâm suốt trái tim anh nếu anh thất cử. Trái tim anh chợt run lên, anh nghĩ tới người vợ trẻ tới bây con... không anh không thể thất cử được, mà muốn không thất cử anh phải được sự ủng hộ của chính quyền của các tôn giáo lớn, chiều qua một người lớn chức gọi giấy nói cho anh, nếu liên danh muốn được sự ủng hộ, anh phải vận động Thượng Viện làm sao phải thông qua mau chóng một dự luật, anh đã hứa trả lời vào hôm nay. Người Nghị Sĩ trẻ tuổi ngừng đầu lên, óc anh nhức như búa bổ, anh nhắc ống nói, run run quay năm con số, anh nhận lời đề nghị. Trả lời xong, anh cảm thấy xót xa khi còn như nghe văng vẳng bên tai tiếng cười đắc thắng, tiếng cười khoái trá của người đưa đề nghị. Anh bỗng đứng thấy một môi khác thường, anh chợt thấy anh đã biến thành một Thúy Kiều chính trị.

«Xưa sao phong gấm rủ là
Giờ sao tàn tác như hoa giữa đường
Mặt sao dày gió dạn sương
Thân sao bướm chán ong chường bấy thân...»

Người Nghị Sĩ trẻ nhìn ra ngoài song cửa, lá vàng vùn vùn từ chiếc bay đi cùng với gió.

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠI

Sau 1 tuần ngồi lì, 4 toán Ngự Ông, Nhâm Xà, Thờ Bà, Trầm Lặng, đột nhiên bắt chước các ông phụ tá thò đũa và con rết đâm bổ vợ, tự động rút lui để được tỏ ra là còn chút liêm sỉ trong người.

4 toán khác liền nhào vô thay thế, đó là các toán

- Ngự ngân
- Đào ngũ
- Hào hoa
- Gia nhân

Đây đều là những khuôn mặt rất "thời trang", cho nên cuộc tranh tài hứa hẹn nhiều màn cụp lạt mới...

MỘT CUỘC MẬT ĐÀM

HỎI — Trong chuyến du hí Đại Hàn — Nứt Bồn vừa qua, Cậu Sáu «Rolex» và bà Nin Tề đi hai phái đoàn khác nhau. Mãi đến lượt về, hai Phái đoàn đụng nhau ở Hong Kong, Cậu Sáu và bà Nin Tề liền tách ra khỏi đoàn, kéo nhau lên Siam Rock Hotel, Nathan Road (Cửu Long). Đố biết hai người lên đây để tính chuyện riêng gì mí nhau?

NGỖ NGÀN.— Họ đều là những Dân Biểu gương mẫu, được đền đáp công lao bằng cách cho đi công du. Chắc hai người vô khách sạn đó cho yên tĩnh để kiểm thảo và rút kinh nghiệm tay đôi về chuyến đi vừa qua.

ĐÀO NGŨ.— Biết đâu bữa đó lại chẳng có một phái đoàn Cộng Sản tới Hong Kong, nên họ phải chui vào đây lánh mặt. Chứ Nepal xa quá, đi không được.

HÀO HOA.— Bị đi riêng rẽ mất mười ngày, một đảng bị tù một đảng bị hãm, bây giờ có dịp cũng nên cho họ tự do thông thả.

GIA NHÂN.— Hai người gặp nhau riêng là để thảo chung một bản phúc trình về hành vi từng thành phần trong phái đoàn.

BAN GIÁM KHẢO.— Trật hết. Hai người bàn tính nên mua xú chiêng, xì líp loại nào, bao nhiêu cái cho đủ! Bằng chứng là bữa sau Quan thuế đã tịch thu được 4 chiếc va ly đầy nhóc.

GAO ĐI DU LỊCH

HỎI.— Giám sát viện vừa khai ra một chuyện

động trời ở biên giới : hàng trăm ngàn tấn gạo của xứ Mít chạy qua Cao Man qua Thái rồi lại đổ mi tua về Mít. Như thế nghĩa là làm sao?

NGỖ NGÀN.— Đây chẳng qua chỉ là một sự phát triển bang giao giữa Mít-Man và Thái. Tục ngữ Mít có câu «Mạnh vì gạo, bạo vì tiền», Mẻo họ bạo vì tiền, thì Mít ta mạnh vì gạo vậy!

ĐÀO NGŨ.— Chả phải. Gạo của Mít ta đựng đầu với gạo Cộng Sản ở mấy vùng đó nên phải tạm thời lánh qua Miên qua Thái ít lâu rồi lại đi đường khác trở về, có sao đâu!

HÀO HOA.— Gạo nó có xuất ngoại như thế mới có bạc mà ăn chơi, chứ cứ trông vào ba cái đồng lương chết đói để mà nhe răng ra với nhau à?

GIA NHÂN.— Chắc là Giám sát viện họ phía ra chứ làm gì có chuyện đó. Các viên chức của ta kiểm soát biên giới chặt chẽ lắm mà!

BAN GIÁM KHẢO.— Lại nói bậy cả đám. Đây là một kế hoạch kinh tài vĩ đại: Gạo của ta bán sang Miên Thái để thu tiền Miên tiền Thái về, rồi ta lại lấy Mỹ kim viện trợ mua lại cho người Mẻo họ nghèo luôn!

MỄO LÀM ÁP LỰC PHÁ GIÁ ĐỒNG BẠC

HỎI.— Lão ngoại Mẻo Râu Dê vừa than phiền là tại đồng bạc Mít không chịu thay đổi hối xuất, nên lính Mẻo bị bó buộc phải bắt lương, xứ Mít tăng gia tham nhũng, đầu cơ. Lão nói thế đúng hay sai, ta nên có thái độ nào?

NGỖ NGÀN.— Mít với Mẻo là hai nước anh em. Họ muốn gì thì cứ nói toạc ra, trước sau rồi ta cũng sẽ giúp họ thỏa mãn, cần gì phải lật tẩy những chuyện xảy ra như vậy? Tụi tôi phải bảo những thằng rết nhà mình mét với Xịa mới được!

ĐÀO NGŨ.— Đùng hay sai kệ họ, mình cứ coi như điếc không nghe thấy, thế cho nó khoẻ!

HÀO HOA.— Lão nói thế là bậy. Đề yên thế này, tụi mình còn có cơ hội kiểm soát tỉ tính mà bay bướm. Chỉ thay đổi, để cho lính Mẻo nó vô hết đàn bà con gái xứ này sao?

GIA NHÂN.— Họ muốn gì mình cũng cho, nhưng nói xứ mình tham nhũng, đầu cơ là nói láo, làm gì có. Mình cần phải gửi kháng thư, phản đối tới cùng điếm đó!

BAN GIÁM KHẢO.— Ngỗ Ngàn, Hào Hoa và Gia Nhân đều đúng, mỗi toán 1 điểm rưỡi!

LÁI THUỐC VÀ VIỆT CỘNG

HỎI.— Theo lời ông Nhuận thì rất nhiều ông

lái thuốc tây ở Saigon, Phong Dinh, Phan Thiết đã cung cấp trụ sinh cho Việt Cộng? Tại sao lại xảy ra cơ sự đường này?

NGỖ NGÀN.— Tụi tôi cũng là lái thuốc tây nên rất thông cảm trên phương diện lái thuốc, không có vấn đề chính trị chính em gì hết, hễ là bệnh nhân là có quyền mua thuốc, miễn là có tiền.

ĐÀO NGŨ.— Tại họ nghĩ rằng chỉ có giấu ở mật khu, nhất là ở những vùng Mỏ Vẹt, Lưỡi Cầm mới là chắc. Mấy bố thanh tra kinh tế hết đường xét tới xét lui để phạt cái tội tích trữ đầu cơ.

HÀO HOA.— Nguyên do là ở Saigon, Phong Dinh, Phan Thiết mật ít ruồi nhiều, trong khi ở các mật khu ít ruồi nhiều mật (mật khu mà). Có như thế mới mau cất bin đình, với lại mua hột xoàn cho các V2, V3 chứ!

GIA NHÂN.— Nếu không làm thế thì đào đâu ra grom Trần Hưng Đạo để múa ở nhà hát lớn hầu bảo vệ ngai vàng, hoặc để phổ trương thanh thế cho mấy cái liên danh trung thành với Đại Vương bước vô ngồi lì ở viện Diên Hồng.

BAN GIÁM KHẢO.— Cả 4 toán đều là gà mờ. Đầu đuôi là tại lão Râu Dê. Lão qua đây xâm xỉ về liên hiệp mấy anh lái thuốc thấy thế vội vã thí nghiệm Liên Hiệp về y tế và tài chính trước, nếu thành công sẽ liên hiệp về chính trị sau.

BÁT PHI TRƯỞNG DƯỚI MƯA

HỎI.— Theo các tin điện ngoại quốc, ông Thủ tướng của chúng ta bị chính phủ Nhân Sâm bắt đứng dầm mưa ở phi trường. Chuyện đó có thể có thật hay không? Và có phải là Nhân Sâm định hạ nhục Mít không?

NGỖ NGÀN.— Làm gì có chuyện đó! Bang giao giữa hai xứ Nhân Sâm và Mít vẫn keo sơn gắn bó như thừa nào. Nếu chuyện đó xảy ra, thế nào chẳng có điện xin từ chức?

ĐÀO NGŨ.— Cũng có thể xảy ra lắm chứ. Bởi vì rời Hán thành, phái đoàn lại vô qua Đông Kinh. Mà Nhân Sâm với Arigato cho đến giờ phút này vẫn đầu có ư nhau!

HÀO HOA.— Nếu có cũng chỉ là một sự đùa dai chứ đâu phải là hạ nhục? Bát phở dưới mưa lại càng nhiều thì vị, chứ có gì đáng gọi là nhục?

GIA NHÂN.— Dù có dù không, chuyện đó cũng phải được coi như là không hề xảy ra.

BAN GIÁM KHẢO.— Lập trường của Gia Nhân chắc như đánh đống vào cột : 5 điểm!

địa ngục môn

SAO KHÔNG VÁCH HẢN RA ?

Một đảng ủy-viên trong Hội-Đông Kinh-Tế vừa kêu âm ỹ lên rằng có hàng triệu lọ thuốc trị-sinh như Péniciline, Streptomycine đã được những nhà thuốc Tây, những viện bào-chế tại Sài-gòn bán cho bọn Vi-Xi.

Đặc biệt là ông TNS Trần-Ngọc-Nhuận đã tuyên bố chuyện mua bán thuốc men trên, vấn đề nhân đạo không thể đặt ra, mà phải nói đến vấn đề tôn-trọng luật pháp trước tiên.

Ông Thượng Nhuận còn chê Luật Pháp quá yếu kém, nên những kẻ giàu nứt đố đổ vách sống ngoài vòng pháp luật vẫn còn sống hân hoan thoải mái cho tới phút này. Ông còn tố cáo là Chính Quyền dù đã biết tông tông cái xuất xứ các loại trụ sinh trên nhưng vẫn làm ngơ.

Rồi ông úp mở rằng chủ nhân của viện bào chế đã cung cấp thuốc cho Vi Xi là một nhân vật có nhiều thành tích mà ai cũng biết.

Thấy ông Thượng Nhuận chịu húc vào cái bẫy của Nhà Nước, bọn CO chịu đếch thề tả được. Có điều bọn CO thắc mắc là ông đã chửi Nhà Nước biết tông sự thật nhưng vẫn làm ngơ, thì tại sao ông cũng biết tông đưa bán thuốc cho Vi-Xi mà lại không dám nói thẳng ra. Úp mở bằng câu « là một nhân vật có nhiều thành tích », thì dân chúng biết đàng mờ mà rõ.

Ít nhất có rết, ông cũng phải cho biết cái nhà anh Dược Sư kia có nhiều thành tích gì chứ. Thí dụ như thành tích kiến nghị. Người ta sẽ hiểu ngay là ông Dược sư Nguyễn Cao Thăng.

Cứ cho thiên hạ biết tên cái đứ đả khốn lịn nào đó đi. Luật Pháp yếu thì đã có Sinh Viên Học Sinh-Phế Binh, các thầy Ân Quang. Lo gì...

MUÔN DẶM TÌM CU

Kể từ cái ngày đất nước này bị xáo trộn loạn lên vì hàng chục cuộc tranh đấu, phải nói thẳng là rất có lợi cho bọn Vi-Xi, thì con chim cu Huế Bình cũng từ đó được tung ra, mặc dù chưa ai biết lông lá nó ra sao.

Các thầy Ân Quang là những người hăng hái tìm cu nhất. Hăng đến độ đếch cần biết cu dài, cu ngắn... miễn có cu là được. Cửa Phật yên tĩnh với tiếng chuông thoát tục, nay còn đâu. Các thầy nay «thuyết pháp», mai họp báo, một tuyệt thực với sự ra vô lằng xằng như gà mắc đẻ của lũ hủ chính chị, chính em. A Di Đà Phật, chắc Phật buồn lắm khi thấy các thầy đề Phật mọc trên Tòa Sen, vì mãi ôm cái sự đời.

Bọn C.O thương Phật vô cùng, mà đời nay hệ thương Phật thật tình, thì phải ghét Sư. Bởi vậy khi thấy các thầy làm Phật buồn, bọn C.O tránh không khởi oán các thầy lắm. Nhưng bọn C.O lại nghĩ rằng: « Oán thù vì như cái giải rút quân con gái, chúng ta chỉ nên cời chứ không nên thù », do đó bọn C.O tuyệt không trừ cọt các thầy.

Bọn C.O chỉ muốn nói với các thầy rằng, khi mà đất nước này chưa mặc áo đĩnh chiến nhất định phải cần cu rồi. Nhưng cần là một chuyện, mà có được hay không lại là chuyện khác. Các thầy cứ từ từ, đi đâu mà vội mà vàng, Chính trong bọn chúng con đây, có đứ đả đã gãy tay, mất đẻ vì Chiến tranh, chúng con lại càng khao khát cu hơn nữa đấy các thầy ạ.

Thằng hoặc các thầy nhện không nổi, nhất định phải có cu, các thầy nên kéo quân ra Bắc mà đòi,

vì kẻ giữ cu chính là cái bọn tà ma Cộng Sản chứ không phải ông Thiệu này đâu.

Bọn C.O dám tin chắc như vậy, vì một nước mà kẻ nào cũng được quyền đòi cái này, bắt cái kia... nếu ông Thiệu có cu mà cứ khăng khăng giữ, thì chắc chắn ông ấy bị «thịt» rồi.

Cuối cùng C.O. xin các thầy điều này: Nếu các thầy có ra Bắc, muôn dẶm tìm cu, xin các thầy đừng đem Phật theo. Bọn Cộng Sản vô thần thấy Phật lực lưỡng, chúng lại bắt Phật... đi dân công, thì tội cho Phật biết mấy.

BẮT LƯƠNG

Hai anh Dân-Biểu Mẻo Moss và Ogden Reid vừa đòi Chính-Phủ VNCH phải định lại hối xuất đồng Đô-La đỏ. Hai anh viện cớ rằng hối xuất 1 đồng đô-la đỏ ăn 118 đồng Việt-Nam, như vậy là ít quá so với giá chợ đen 1 đô-la đỏ ăn tới 400 đồng Việt-Nam.

Rồi hai anh cho rằng vì sự sai biệt đó, quân nhân Mẻo cũng như những nhân-viên dân sự mới nổi máu bắt lương, tham lam, đem đòi tiền lậu để lấy lời.

Thật là đáng nực cười, đếch ai bảo mà các anh tự vạch áo lên cho dân Giao Chỉ thấy rằng các anh tham lam, bần tiện, người phải hơi tiền là động máu bắt lương, dù người Mẻo vẫn được tiếng là giàu nhất quả đất.

Đối với hạng người chỉ biết trục lợi như các anh, thì cái sự các anh sang đây nói là để giúp dân Giao chỉ khỏi lửa hỏa ngục của Cộng Sản, cũng nghi ngờ lắm.

Dân biểu Anam « number ten », các anh lại còn đòi tệ hơn nữa, vì đã vạch cái xấu của người Mẻo ra cho cả Thế Giới biết.

TIN... ĐỘC

THIÊN KHÔI PHỤ TRÁCH

CUỘC 'DI TƠ' KỶ LỤC. TRAI LẬP PHÁP CHỌI GÁI HÀNH PHÁP LIỀN TỪ TÌ 4 NGÀY

ĐƯA NHỎ «DỰ LUẬT CHƯƠNG TRÌNH» SẮP RA ĐỜI

SAIGON.—Ba cô quan lớn của triều đình nhà Nguyễn bước xuống xe DS 21 bước vào Tiền môn Thượng Viện. Quan Tá Khanh Vũ quốc Thúc đi giữa, bên phải là Thượng Thư Bộ Kinh Phạm kim Ngọc, mẹ đẻ của thuế Kiệm Ước, bản dân trong thiên hạ âu yếm tặng biệt danh là Tổng Ngốc, có lẽ để khỏi phạm húy. Bên trái là Thượng Thư Bộ Tài Nguyễn bích Huệ, người được toàn dân phong tặng 8 chữ «Đệ nhất nhân đánh bóng chế độ» Cả ba quan lớn đều mặc đại trào, cà vạt Mỹ, giày Mỹ, quần áo bằng vải sản xuất tại Pháp. Ra tận thêm son đón có quan Nghị Lê phát Đạt, con rể cụ Thượng móm Mai văn Hàm, và quan Nghị Hồng sơn Đông người có 35 phần 100 máu Tiều Châu trong huyết quản. Cả hai quan Thượng cũng mặc quần áo, đeo cà vạt, đi giày Mỹ. Tất cả nom đều như dân Táp Chung. Cảnh cửa phòng mở ra rồi với vàng khép lại ngay, người cảnh lại mặc

CÁC CỰU CÁN BỘ GỘC CỦA ĐẢNG CỜ LÒ HỌP MẬT.

SAIGON.— Trong mấy ngày nay tại một điểm đường BHTQ người ta thấy nhiều cựu cán bộ gộc của đảng Cờ Lò lui tới họp hành liên tiếp. Theo nguồn tin chẳng đứng đắn quái gì, các cựu Cờ Lò họp để bàn cách vận động tranh cử cho hai liên danh cựu Cờ Lò. Một nhật báo ở đây mà người bỏ vốn chính là một cựu đảng viên Cờ Lò đã bắt đầu bốc thơm hai liên danh trên, kèm theo một liên danh mà người thụ ủy đã từng đóng vai trò xách bó, đỡ ống nhỏ cho cựu bạo chúa Ngô Đình Diệm. Điều hay ho là trong những cuộc họp mật của các cựu đảng viên Cờ Lò lại có mặt một anh xuất thân và thường hãnh diện là Đảng Viên cao cấp VNQDĐ, một đảng đã chống chế độ độc tài gia đình trị nhà Ngô và chống cả đảng Cờ Lò.

Nhưng một nguồn tin khác cho biết trong các cuộc họp trên, các đảng viên Cờ Lò còn thảo luận nhiều vấn đề độc địa khác, vấn đề tái tổ chức lại đảng Cờ Lò, vấn đề vận động đưa những người của đảng vào chính phủ mới có thể thành lập nay mai, vấn đề lập «miếu» thờ Ngô Đình Diệm.

CON ONG TRĂNG 4

quần áo nội hóa với vàng treo lên cửa tấm bảng đỏ có đề chữ «Hợp mật».

Gái Hành Pháp, trai Lập Pháp đang ăn nằm với nhau trong phòng kín. Gái Hành Pháp tự hiến thân để mong sớm có một đứa con ra đời. Tên đặt trước cho đứa con: Dự luật chương trình bí danh dự luật chấn hưng Kinh Tế, Tài Chánh.

Thời buổi chiến tranh, trai thiếu gái thừa, nên trước khi đẻ ngửa gái Hành Pháp ra mà chơi, trai Lập Pháp đã hành hạ gái Hành Pháp hơi kỹ, y như những kẻ mắc bệnh «sa địch». Trai Lập Pháp đã hỏi:

Khi đời tăng hối xuất đồng Đò La Mỹ nó có làm áp lực gì không? Cô gái ngây thơ Nguyễn bích Huệ, tức «đệ nhất nhân đánh bóng chế độ» xoén xoét cái miệng:

— Đâu có, đâu có, người bạn đồng minh vĩ đại Hoa Kỳ tốt lắm mà, chẳng có ép buộc gì cả, đừng nên đặt câu hỏi như vậy mà tình hữu nghị Mỹ Việt sút mẻ.

Còn cô Kinh Ngọc có lẽ vì có đường kính nên ngập ngừng nói:

— Có, nó có dùng sức ép em nhưng chỉ ép gián tiếp tuy vậy cũng đau lắm, cũng nặng lắm.

Còn cô Thúc, có lẽ bị nó thúc liên tiếp đến gãy người nên nói huých toẹt, chẳng ngượng gì cả:

— Nó làm áp lực thường xuyên, nó làm áp lực hàng ngày, nó thúc em tới tấp mắt mũi đau thấy mẹ. Sở dĩ nó thúc em vì đối với hai em Huệ, Ngọc đây em là chị cả. Em Huệ, em đứng tên nói dối ở đây, em đánh bóng chế độ không phải chỗ, nơi này các anh ấy (ông Nghị) điều tra còn giỏi hơn bên Tổng Nha, em nên tự giác khai báo cho thành thật (hạ) Bộ của em lỡ loét thâm thủng hết cả, em cứ dẫu thì sao các anh ấy biết mà chữa cho được.

Cô Huệ bị hai bà chị kể cho một phát tử đứng vào miệng cay đắng xuýt xoa y như cần phải ớt, nhưng trái ớt này mới là trái ớt Mỹ ít cay, nhưng đến trái thứ hai thì cô phát khóc vì đó là trái ớt hạt tiêu. Trai Lập Pháp hỏi liếp:

— Lạm phát bao nhiêu? Cô Huệ lại lạnh chanh trả lời:

— Lạm phát có chút chút không đáng kể, thuốc Kiệm Ước của chị Ngọc em chữa sắp hết.

Nhưng trai Lập Pháp xỏ

lá, đưa luôn cái bảng thống kê của quỹ tiền tệ Quốc Tế cười khẩy y như cái cười họ Sở:

— Sao, cô em đã đọc cái toa này rồi chứ?

Cô Huệ nhìn thấy cái toa kê thuốc lạm phát của mình thì mặt tái mét, vì trong toa Bác Sĩ ghi: Tình trạng bệnh lạm phát ở V.N. nặng nhất, mức độ «tàn phế» trên 40 phần trăm, có triển vọng lạm phát hơn nữa, nghĩa là V.N. tự phá kỷ lục của mình trong cuộc đua nhẩy sào lạm phát Đâu quá đòn ghen, cô Huệ tỉnh tối về mách «Ba» Chúng nó ăn hiệp con, lại cả hai chị đều phản thủng nữa.

Cô Thúc cười luôn khuy áo trình bày cái vú tong teo của mình ra nói:

— Hiện giờ em không có sữa vì Mỹ nó rút sạch, nếu các anh không «đi» em để có thắng nhỏ Dự Luật Chương Trình ra đời thì Mỹ nó còn rút nữa tới máu cũng không còn. Lúc đó cả em và các anh cùng đi tầu suốt.

Nghe lời nói thê thảm, trai Lập Pháp bèn cố cương lên mà đi với gái Hành Pháp, đi trong bốn ngày liền, sau đó phải đoàn «gái» Hành Pháp mặc lại quần áo Mỹ, thắt cà vạt Mỹ, đi giày Mỹ leo lên xe DS 21 ra về thơ thối hân hoan.

Chỉ có cái gái Huệ, tức «đệ nhất nhân đánh bóng chế độ», tức ông Tổng Tài Nguyễn bích Huệ vừa đi vừa há mồm, vì từ lúc cần phải ớt vẫn còn cay.

NGƯỜI VIỆT CỜ ĐƠN ĐÃ BI TÌM BẠN ĐÓ

SAIGON.— Ông «Người Việt cờ đơn» người đang nó mồm cở võ một miền Nam Trung Lập đã lên đường đi Nhật, ông đi để thi hành một «mít si ông anh pọc tăng» tiếp xúc với những người bạn đồng Nhật Bản để bắc cầu cho ông gặp gỡ những người bạn đồng B.V. ngõ hầu đi tới một thể thức liên hiệp một chế độ Trung Lập. Ông này hy vọng chiếm được một cái ghế phó Thủ Tướng trong cái chính phủ Trung Lập.. thiên Cộng của ông. Trong lúc ông ta đi Nhật thì ông Ngô công Đức đi Pháp, chẳng hiểu với mít si ông gì, liệu ông có gặp Mai văn Bộ để ước lời xin pát po dùm ông cờ đơn đi Hà Nội không?

Đại ban Giám Sát Viện chơi tuồng ăn khứa

Được Giám sát Viện trao Tham nhũng bội tinh với ngành hối lộ

SAIGON.— Đại ban cải lương Giám Sát Viện vừa tiếp diễn những tuồng ăn khứa nhất Giao Chi. Trên sân khấu này, các anh kép độc, cóc có đào lộn hột như Thanh Nga, Mộng Tuyền, đã diễn những pha đẹp mắt trong vở chém treo ngành những thằng đầu tinh, đầu quận, trưởng ty, số can tội tham nhũng hối lộ. Con mồi hay nạn nhân đầu tiên của các anh kép là ông đầu tinh Châu Đốc cùng hai chú nhỏ đầu quận cùng tinh. Châu Đốc là mạch sữa chảy từ Cam Bốt vào V.N, nên từ thuở hồng hoang đến giờ, anh nào có phúc lớn được nắm chức vụ đầu tinh này đều no, no vì các anh được bú giồng sữa ngọt đó. Cái vú lớn nhất của Châu Đốc là quận Tân Châu, sau đó là quận Tịnh Biên và An Phú, ba nơi này là ba nơi buôn lậu ngon lành nhất, chỉ một vài chuyến hàng lậu thuế có phép của ông Đầu tinh và các đầu quận là kiếm lời vài chục triệu là ít, số lời dành cho ông lớn 20 phần trăm, các ông nhỏ 30 phần trăm. Ông đầu tinh cũ Châu Đốc bây giờ là người đã đi rồi, người đi nhưng tiếng người mắng đề còn để lại. G.S.V đã làm một cú coi được. Rồi sau cú đó, G.S.V hứa hẹn còn đưa nhiều Tướng lãnh, ông đầu Tinh, đầu Thị, đầu quận nữa ra mà lược.

Nghe đầu hồ sơ ăn cắp tham nhũng của các ông này khá dày, ở trong chắc còn lắm điều hay. Như vậy Giám Sát Viện đã thay mặt Nhà Nước mà gán lên ngực các ông trên những cái Tham nhũng bội tinh cùng ngành hối lộ. Kể từ ngày có cái viện Giám Sát ra đời dân chúng đã quá thất vọng bây giờ mới được hả hê.

GIA NHÂN VÀ THỦ TƯỚNG

Cũng lại ông Thượng Nhuận vừa lên tiếng đòi Tổng Thống Thiệu hãy dành cho Thủ Tướng Khiêm có đủ quyền hạn của một Thủ Tướng để thi hành đường lối Quốc Gia do TT Thiệu đã vạch.

Ông Nhuận «bào» Tổng Thống: «Nếu có cái tổ Nội Các TT nên cái tổ vấn đề tổ chức phụ tá, chứ người lãnh đạo Nội Các không đủ quyền hạn (vì bị các phụ tá của Tổng Thống xâm phạm quyền hành rất nhiều) thì làm sao thi hành đúng theo kế hoạch Quốc gia».

Về vấn đề TT Khiêm không đủ quyền hạn của một Thủ Tướng, nói toạc xú chẳng theo người bình dân là... bà nhìn người chơi xoi nước, bọn C.O không tin đó là một sự thật. Một ông Thủ Tướng xuất thân là một võ tướng như TT Khiêm không lẽ lại chịu nhục làm thằng bù nhìn, nhất là lại bị những anh Phụ Tá (người đời nay gọi là gia nhân) của TT Thiệu qua mặt vùn vụt. Nhất định là không. Trăm lần không, vạn lần không.

... Bởi lẽ ấy, bọn C.O thấy rằng việc đòi cải tổ chức Phụ Tá là thừa, vì Phụ Tá của Tổng Thống đều là những người tốt đẹp và nhiều liêm sĩ?

CẤP SÂU RUỘNG NÀY BỎ RUỘNG KHÁC

Thay vào chỗ ông quan đầu tinh N.T, nghe đầu lại là một ông quan có tên Ph... nếu đúng là cái nhà ông Ph... đó, thì quả thật số kiếp của dân Nha Thành còn vất vả.

Bởi ông này là một con hạm cỡ bự: Hồ sơ tham nhũng của ông Ph... cao như núi. Ông từng bị nhà nước cho đi khỏi chức vụ một lần rồi. Nay không hiểu tại sao nhà nước lại đưa ông về một nơi đây những cảm dỗ là nha Thành?

Từ trước tới nay, người ta vẫn đồn quí vị ở Trung Ương hay có tật «gấp sâu ruộng đưa bỏ sang ruộng cải» hẳn việc đưa ông quan Ph... về Nha Thành cũng là do cái tật đó.

Bọn Con Ong tạm thời «Wait and see». Nếu đúng ông tân Tổng Đốc Nha Thành là ông vua tham nhũng Ph... thì buộc lòng Con Ong lại phải... lật chông hồ sơ cũ.

VÌ ĐẠI TÁ RẾT NÊN CÔNG SẢN QUỐC GIA MỚI BỊ ĐẬP

Người phải bồi thường chính là ông Đại Tá SAIGON. Một số anh em què cụt vừa đập phá tòa Hành Chánh Gia Định khiến sự thiệt hại lên tới 2 triệu. Lý do đập phá là anh em tới diện kiến quan Đại Tá đầu tinh, nhưng quan coi thường anh em không thèm ra tiếp, còn nếu không coi thường thì quan rết, quan sợ anh em dồn quan vào ngõ hẹp đường cùng quan không có lối thoát. Do đó 36 chước, chước tầu vi là thượng sách. Quan đã tầu và đã viên tầu tức là chạy cho xa, chạy cho mau, chạy thoát khỏi vòng tay đuổi bắt của bọn què cụt «phản động». Toàn dân tinh Gia Định đã lấy làm vô cùng hãnh diện khi Tinh họ có một ông đầu Tinh chạy nhanh như thế, họ đang lập kiến nghị xin ủy ban thể thao Quốc Gia ghi tên ông vào danh sách những lực sĩ chạy 100 thước rào. Nhưng họ cũng đã lập kiến nghị yêu cầu Nhà Nước bắt ông đầu tinh phải bỏ ra 2 triệu để bồi thường tài sản Quốc Gia bị phá hủy. Lý do ông không chạy mà ra tiếp lũ què cụt, Tòa Hành Chánh đã không bị đập phá.

**TÔI KHÔNG ĐỜI NÀO BỎ NANG,
CHÍNH LÀ NANG BỎ TÔI**

Trong cuộc đối thoại mi báo Chính Luận, một một ký giả có hỏi ông Cao rằng, trước kia bà Nguyễn Phước Đại ở chung mi ông sao bây giờ ở riêng? Tức thì ông Cao đáp:

— Năm trước tôi có mời phụ nữ vào liên danh tôi, tôi để bà đó đứng thứ nhì. Nay ăn tư ở riêng, bà ấy ra cầm đầu một liên danh là tôi hết trách nhiệm với phụ nữ rồi. Nhưng cũng phải biết cái công khó của tôi nhiều lắm! Chính là tôi đã xây dựng trong mấy năm qua.

Ý giả là tướng Huỳnh văn Cao kẻ công mi bà Đại đấy. Để bà Đại đứng thứ nhì, để đầu cười cở

8 ông khác. Rồi lại kể công là đã xây dựng mi bà Đại trong mấy năm qua. Xây dựng những gì đó? Và xây dựng như thế nào? Và xây dựng bao nhiêu phùa? Sao không kể nốt ra đi.

Nhà báo lại hỏi:

— Chúng tôi có được gặp bà Đại vừa đây. Bà

cho biết có thể ra ứng cử trong liên danh ông Trần văn Đôn. Chúng tôi có hỏi tại sao lại bỏ ông Cao. Bà nói rằng tại sau khi đắc cử thấy không hợp đường lối.

Ông Cao đáp:

— Hồi này hợp hay không thì tôi không được rõ, nhưng hồi năm xưa khi bà vào liên danh với tôi thì hợp ghê lắm. Nhưng về sau không phải là tôi đổi mà là bà đổi.

Nghe cứ y như là một sự phân vua: «Tôi không đời nào bỏ nang, chính là nang đã bỏ tôi!» Hãy còn cay cú ghê ạ.

Chỉ có Mít Nguyễn văn Chuân là bỏ.

Nấp bóng hồng quần phen này có mời đắc cử cái rụp ạ.

Trong Bộ Dạy người có một cơ quan ráo rục chuyên nghiệp chuyên về nghề dạy CANH, TIÊU, NGU, MUC đứng đầu cơ quan đó còn có một thiên tài cỡ bự rất ư là ròi rang vì nếu không ròi thì làm sao đầu được cái gọi là bằng «Độc Bò».

Ông này là Quốc Gia chi báo nên rất nhiều cái sáng kiến kiểu «đặt cái cây trước con trâu» và rất ư độc đáo như sau đây:

Luôn luôn cho rằng ngành ông cầm đầu là số dách hơn hẳn ngành Kỹ-thuật nên ông cứ tính mở trường cho thiệt nhiều để mà chưa có cái trường nào được ra hồn thậm chí nhiều trường ra đời đã lâu cũng càng ngày càng xuống dốc vì ông mãi lo bành trướng trường mới hầu tranh ảnh hưởng với các trường Kỹ-Thuật. Thí dụ như một trường ở xứ trường Trà trước đây vĩ đại và tối tân nhất A-Đông nay tiêu điều quá cỡ khiến nhiều học-viên cũ qua Trường cũ xúc động đến khóc ròng.

— Muốn cho kế hoạch mở trường mới được Bộ chấp thuận. Ông có sáng kiến mở lớp cấp tốc dạy Thầy trong lúc ngành ông cầm đầu chưa có quy chế, đào tạo thật nhanh và thật nhiều theo kiểu siêu thần tốc lúc tốt nghiệp ra không chỗ dạy ông phải vẽ vời cứ các thầy lúc đào tạo là Thầy đệ nhất cấp lên dạy bậc đệ nhị cấp, bắt túc đến độ có thầy chuyên về canh được hỏi: một mẫu tây đất trồng bắp thu được bao nhiêu tấn? Thầy bèn trả lời «Mười lăm tấn». Thật là xuất sắc! on cả các chuyên viên về lúa gạo ngũ cốc của cái Viện nghiên cứu lúa gạo Quốc tế đã tìm ra loại lúa thần nông nữa.

— Anh em gọi ông là «Quốc Vương Mũi Trâu» và quê ông là Hoàng Triều cương thổ vì Ông cương cái Trường của quê ông lắm, nên mở vội ra cho môn đệ làm tiêu vương cai quản. Họ phải cời trần ra dọn dẹp trường ốc, đến nỗi cây rớt bẻ cả đầu mà ông không một lời an ủi còn sai sảy chế bai ra cái điều chưa tích cực. Mẹ kiếp làm việc với ông khổ như con chó, đau yếu phải được Ông

ước rồi mới được ông ký giấy đi Bác sĩ công chức sau, mặc dầu ông chỉ là «Độc Bò». Kể nào được ăn hận giúp việc ông thật mà tở tở táng vào hàm răng, vì hề có học bằng du ngoại quốc, ông tìm cách để gạt đi không cho ai đi, nhất là cùng với môn sư trường của ông thì lại khó mà đi cho nổi, vì ông sợ tụi nó sẽ ngang tài ông chăng?

Ông công lưng ra dạy mỗi tuần sơ sơ cũng chỉ có độ ba, bốn chục giờ, nếu ít, ông và phụ tá của ông cũng kiếm đủ cách mở thêm môn học để luân phiên nhau dạy, kéo môn đệ chúng dốt tội nghiệp, nhưng nếu có kẻ khác dạy thêm kiếm cơm cháo cho vợ con nhờ, thì ông đợi tới lúc tên nào đó sắp có giờ ở ngoài, sửa soạn lên đi, thì ông triệu tập lên họp để bàn chuyện kế hoạch vĩ đại mà ông vừa sáng chế, sự thực chỉ là Hội-đồng chuột chả ra cái mẹ gì cả!

Ông dạy giờ phụ kiếm thêm tiền như điên, nhưng hề nhân viên dưới có rảnh chút siu thì ông chửi là ăn cắp giờ của Chánh-Phủ. Theo nguyên tắc ông chỉ được dạy 6 giờ 1 tuần.

Ngân sách hàng năm ông chẳng thêm chia cho các Trường hề họ muốn mua sắm gì thì ông và bộ hạ kiếm cách bác, để cuối năm ông cho làm chuyến tàu vét cho Nha. Trường nào kẹt thì mặc cha nó.

Mỗi lần cứ giáo chức đi quan sát (chứ không phải du-học tu nghiệp) ngoại quốc ông cho đó là một ân huệ, chứ không phải là điều cần thiết phải gọi nhân viên để đi thầu lượm kinh nghiệm xứ người, để rồi ông mĩa mai, chỉ trích, dạy nghiêm làm như có quyền sinh sát đàn em không bằng.

Nghe nói Bộ đặt ra cái lệ cho Giáo-Sinh tốt nghiệp được chọn chỗ làm việc theo thứ hạng tốt nghiệp, để khuyến-kích những phần tử ưu tú và tỏ lòng ưu ái với công-chức xuất sắc mới vào nghề, nhưng ông thì ông không thêm áp dụng thông lệ đó, ông đặt ra biệt lệ riêng, dành cho con cháu ông được chọn lựa nhiệm sở theo ưu tiên sinh-quán, thứ đến mới theo thứ hạng vì nghe đâu trong khóa hai, con cháu ông theo học lớp Sư-Phạm nhiều, nên biện pháp trên đây ban hành đúng lúc và con cháu trong nhà bèn được ở gần nhà, trong lúc các đứa khác sanh một nơi, ngụ một nơi khác và làm việc ở một nơi khác nữa là chuyện thường tình. Nhất là khi bằng nhu cầu giáo sư ông Giám-Đốc tự ý đặt ra chứ không phải là do các Trường Trung-Học đề nghị như bên phổ thông.

Đặc biệt là tuy ngồi ở Saigon, chẳng bao giờ đi thăm... trường nhưng thời khóa biểu cùng chương trình dạy và nhất là việc cắt cử Giáo sư tại các trường xa hay gần cũng đều do ông ấn định. Trường phạt học sinh thì ông tha, nên nó chửi cha mấy thầy dạy nó.

Ông còn nhiều cái độc đáo khác mà nếu kể ra thì chưa thể nào hết ngay, chỉ xin sơ sài vài cái trước. Nhất là đối với đàn em, Giáo sư mới ra trường, những tương lai đầy hứa hẹn những Pourgeons rất đẹp của Giáo Dục, ông đẩy ả đi các cái gọi là Trung Tâm C.M.S.T. với hai bàn tay trắng, không phương tiện, không trang bị, để rồi nếu có về báo cáo với ông những khó khăn gặp phải, thì ông và trò ruột phụ tá ông luân phiên nhau sai sè, chỉ trích áp đảo tinh thần làm cho tụi đàn em bỏ vía cóc dấm nói gi, đành chỉ biết khóc ròng chịu trận, có đứa nổi điên tính ăn thua đủ, nhưng kẹt tình nghĩa thầy trò nên đành ngậm miệng khóc thầm mà than rằng:

«Trời sinh ra ta sao còn sinh ra cái giống thầy giống Heo, giống Chó, mà ta vì luân lý cổ truyền phải chịu đựng, kéo miệng thể chế cười cảnh trò chưởi lại thầy».

1.- CHỈ CÒN NGHĨ ĐẾN SỰ YÊU NHAU ĐỂ NÂNG CAO KỸ THUẬT.

Yêu đương lên tốt đỉnh

Một phòng khách rộng lớn gần như là một cái không thất. Phía giữa là một cái vòng tròn đường kính tới 5 thước, đảo trung tâm xuống chừng nửa thước. Hai cái ca-na-pê hình bán nguyệt kê đối diện nhau và nằm gọn lỏn trong cái hình tròn ấy.

Phía tay mặt là quầy rượu, ở đó có đủ mọi thứ rượu, khiến cho những tửu đồ dù khó tính đến đâu cũng có thể tìm thấy được một thứ mà mình ưa thích. Muốn uống rượu Tàu thì có ngay các thứ Cao Lương, Mai Quế Lộ, Ngũ Gia Bì, muốn rượu Nhật thì có Saké, còn muốn cây nhà lá vườn, thì ngoài ba xi để còn có thứ rượu cầm đã được hạ thổ cả chục năm. Còn rượu Tây thì hàng hà sa số.

Phía tay trái, có một căn phòng nhỏ dùng làm nơi chờ bịch. Một cái bàn xoay mà chược và một cái bàn tròn thường thấy bày ở tiệm cao lâu dùng cho 12 người ăn. Bàn này để ынн xỉ phé. Khi nào không dùng tới thì người ta gấp nó lại để vô một số.

Phòng này có gắn máy lạnh. Bức vô, người ta có cảm tưởng như đang sống giữa mùa đông. Nếu không khoác vội cái áo len vào người thì sẽ rét run cầm cập. Những lúc các tay đồ bác sát phạt nhau, các bức rèm được hạ xuống, đèn bật sáng choang, thời gian không còn được đếm xia gì đến nữa. Ngày cũng như đêm. Ai mệt thì đã có sẵn nước hồng sâm để bồi bổ sức khoẻ. Hoặc giả nếu rời chân tay thì chỉ việc biểu tài xế vô Chợ Lớn rước một ả xầm tới tâm quất.

Bi giờ chủ nhân đang nằm ườn ra kia, trên cái ghế hình bán nguyệt. Một chân nó gác lên thành ghế, còn một chân nó gác lên đùi một đứa con gái.

Nó là một thằng mặt to tai lớn, cổ to như chân voi, mắt thì híp híp hậu quả những vụ thức đêm lu bù kèn và bực liên miên. Người nó cũng to lớn kền kền như trăm ngàn những đứa nhà giàu và mần lớn khác, chứng tỏ rằng nó đã được vô về kỹ lưỡng như lũ chó béc đé được tâm bổ hàng ngày.

Cái dinh cơ đồ sộ này, nó vừa mới tậu và đứng tên cô tình nhân bé nhỏ, tức là đứa con gái đang ngồi đó. Cô ả cầm cúi đọc tiểu thuyết diêm tinh, thỉnh thoảng lại há hốc mồm ra ngáp.

Thấy thế nó bèn mắng yêu :
— Ngáp chi mà ngáp hoài vậy ? Xấu quá à !
Lúc nào ngáp thì phải giả vờ lấy tay che kín miệng đi chứ ?

Con bé khề nhún vai như một ả dâm non :
— Thấy kệ người ta ! Người ta xấu mà đêm nào cũng hùng hục rúc đầu vào ! Thôi bỏ cái chân ra đi. Nặng thấy mò !

— Thế bi giờ anh đề cả người anh lên người em thì có nặng hay không ? Những lúc như thế sao không thấy kêu nặng. Người ta có hơn sáu mươi ký. So mí lị tụi Mèo đâu đã thấm tháp chi. Có những thằng Mèo nặng tới tám chín chục ký vậy mà tụi nó chưa bao giờ đề ai chết cả.

— Ờ thôi đi ! Đừng có nham nhở hoài ! Có phải anh định xui tôi đi lấy Mèo phải không nào ?

— Đi lấy Mèo liệu có chịu nổi một tuần không ?

— Chịu chứ sao không chịu.
— Nếu vậy anh sẽ kiếm một tên bạn Mèo, anh gả em cho nó.

Tức thì đứa con gái sừng cò đứng phắt ngay dậy. Nâng gờ hai tay ra, những cái móng tay dài như vuốt mèo và nhuộm đỏ như máu chia ra như sắp sửa mở một vụ cáo xé thủng đàn ông.

— Có phải anh định coi như một món đồ chơi phòng ? Anh cư xử mí tời thế à ? Ắn mí nói như đồ đá cá lặn đưa ở chợ Đồng Xuân à ?

Gã liền ông vội vàng làm lạnh ngay tút suy :
— Ờ hay ! Thì người ta đùa sơ sơ một tí một tí cho nó vui cửa vui nhà mà. Bữa nay không có cờ bịch chi hết. Nhà này chỉ có hai đứa chúng mình thôi. Hóa cho nên đầu lão một lúc cho vui.

Đứa con gái lại n ững nụi, hai tay nó hạ xuống chấp ra đằng sau :

— Lần sau còn đùa dai thế nữa, người ta đi lấy Mèo thiệt cho mà xem.

Gã liền ông cười bành bạch, quơ tay ra, kéo cô ả vào lòng mà rằng :

— Thôi để anh đèn.
— Đèn cái gì nào ? Đèn đi !
— Đèn thì đèn chứ sợ cóc khô gì.

Nói đoạn, nó vít cổ con bé xuống, hôn m. t phát ra rít vào mồm đứa con gái.

Nếu lúc bi giờ có ai đứng gần đó để đo lường xem cái hôn kéo dài được lâu mau thì sẽ thấy rằng tính từ lúc hai cái mồm kề sát vô nhau, tới lúc rời ra cái quạ lác đồng hồ kia đã đưa qua đưa lại được tới hơn một trăm lần lặn.

Đứa con gái ngộp quá, chịu không nổi, phải gồng mình lên và vận nội công vào hai cánh tay mới đẩy được cái thể xác nặng như voi nan ấy ra. Con bé vừa thở vừa phát ngôn :

— Đồ đã mần vô nhân đạo ! Tí tí nữa thì người ta chết ngạt.

— Thế em không thích à ?

— Thích gì ? Thích cái khi khô ! Anh vũ phu thấy mẹ !

— Vậy làm thế nào thì em thích ?

— Biết đâu đấy ?

— Gôm ! Khó quá nhỉ. Không nói ra thì bố ai mà biết được.

— Nếu không biết thì anh quả là một đứa ngu.

● XỈ CA RỒ

Gã liền ông lại gạ gẫm :
— Thế hôn theo kiểu Kamasoutra vậy nhá ?
Con nhỏ ngờ ngác hỏi :
— Kamasoutra là cái kiểu gì vậy ?

— Kamasoutra là một phương pháp dạy cho thiên hạ đủ mọi cách yêu đương. Đó là một môn bí truyền của người Ấn Độ. Em có biết không ?

Cái xứ Tây Đen này thế mà lị có những sự ын chơi hay ho nhất. Còn hơn cả người Tàu. Do vậy mà nước họ ít có chiến tranh. Còn đâm chém, bắn giết nhau mà làm chi khi liền ông và liền bà đều yêu nhau ra rít. Ai nấy đều cảm thấy mê say với cuộc sống. Trước mắt mọi người không còn những quầng mây đen ảm đạm vây bọc, trước mắt không còn ын ngữ bởi những sự chết chóc đau thương. Người ta chỉ còn nghĩ đến sự yêu nhau, tìm đủ mọi cách để nâng cao kỹ thuật yêu đương lên đến tột đỉnh. Cũng vì thế mà họ đã ghé tòm chiến tranh. Tự nhiên đang sống nhàn rảnh, khỏe hơn trâu lẩn thế mà bỗng nhiên lại lẩn đùng ra chết thì còn chi vô phúc thiếu ын đức hơn nữa. Nhưng đau đớn thay !

Gã liền ông ngừng giây phút như để mặc niệm cái sự đau đớn thay ấy.

Đứa con gái ngạc nhiên quá trời bèn hỏi :

— Sao đang nói trăng giang đại hải những sự yêu đương lại sen vô cái sự đau đớn thay vào đó ?

— Cái gì cũng có nguyên nhân xâu xa của nó. Tỉ dụ như các ông sư chùa này huy động các chú tiểu và bà vãi đi cướp chùa của các sư ông khác cũng có một vài nguyên nhân thâm kín. Họ đã có chùa rồi, còn đi cướp chùa khác mà làm chi, nhưng nó ở cái thế chẳng đặng đứng, không cướp không được. Thì dân Ấn Độ cũng vậy. Họ đau đớn bởi cái lẽ do sự yêu nhau lu bù kèn, Kamasoutra bừa bãi cho nên phát sinh ra nạn nhân mần. Người ngòm sinh xôi nảy nở vung vít, mà kiếm lại chẳng đủ ын thành thử ra có nhiều kẻ chết đói, rồi ын

mây ын nhất số sinh nào cũng có. Cái sự đau đớn lớn chính là ở chỗ đó vậy.

— Sao họ không tìm cách ngừa đề ?

— D ын họ mê tín dị đoan ghê lắm. Họ không dám cái gì trái mí lị thiên nhiên sợ thánh thần phạt vạ.

Gã vươn vai đứng dậy và hỏi đứa con gái :
— Thế bi giờ chúng mình biểu diễn một châu Kamasoutra có nên chăng ?

Đứa con gái giả bộ mặc cỡ, cúi đầu xuống, mồm lâu bầu :

— Rõ khéo khi ở đâu í !

— Như vậy là ô kê Salem rồi đấy nhá. Vậy trước khi mở màn, ta phải bùa vài ba phát cho nó thỏa chí bình sinh.

Và gã tiến về phía quầy rượu. Đi gần tới phía tường, gã đứng lại ngắm nghĩa một bức hình treo trên tường. Đó là cái hình của gã. Trông rất nên là oa i phường lăm liệt. Gã đang đứng trước mí cơ rô, một tay gờ lên như hò hét, chắc là đang hoan hò hay đá đảo. Quần chúng đứng lổ nhổ có đủ mặt cả nam phụ lão ầu.

Gã tòm tòm cười và chớp mắt luồn mấy cái.

Cái gã liền ông, chủ nhân dinh cơ đồ sộ này quả là đã có một tiểu sử hết sức hay ho.

Giới giang hồ thường gọi gã là mông sư Tận Trung.

Tận Trung là con người của mọi chế độ. Thời nào người ta cũng thấy cái bản mặt phèn phẹt của nó thò ra. Và chúa nào nó cũng thờ hết, rất hết lòng tận trung cho tới khi nào chúa ngòm củ tí vi bị giết trong một cuộc đảo chính hoặc bị vọt ra nước ngoài sau một cuộc chính lý, thì lúc bi giờ nó mới lại bắt đầu thờ chúa mới.

Có một điều rất lý kỳ là thời nào nó cũng tìm cách nhày ra làm bỏ thiên hạ. Và một điều chắc chắn hơn nữa : bao giờ nó cũng là người của Đảng Ta.

Bức hình ấy, Tận Trung chụp vào thời ông Diệm. Nó đang đứng hò hào bọn gả nhà ын hò Đảng Ta trong thời gian bầu cử Tổng Thống. Nó đã dùng đủ mọi mưu mô bần thiêu và hèn hạ nhất để hạ các đối thủ trong mấy liền danh đối nghịch. Vừa bằng cách dọa nạt, vừa bằng cách bôi nhọ.

Thiệt ra thì chả cần phải dùng đến các hình thức bất lương ấy, chỉ riêng những vụ ын gian liền danh nhà nước cũng đủ thắng điểm. Nhưng nó muốn làm thế là để cho chắc ын.

Những kế hoạch của nó đưa lên cho ông cớ văn bút phê là ын ын.

Cho nên khi nhìn thấy bức hình ấy, bắt giác nó đã mím cười. Nó muốn hô toáng lên rằng : «Bi giờ Đảng Ta lại tái xuất giang hồ ! Đảng Ta muôn năm. Một tí tí nữa thì Đảng Ta đi đong hết !»

Tận Trung mới lẳng bẳng chỉ sơ mí lị con bé này được dăm bảy tháng nay. Con bé vốn là dân Híp Pi. Nó đang đi học thì nổi máu giang hồ, cúp của theo một bọn ын chơi. Một buổi tối, cả bọn, hai thằng con trai, hai đứa con gái vô nhậu nhẹt tại một tửu quán sang trọng. Đốp bùa xong, ba đứa ra đi, để lại mình con bé năm «va-li».

Chờ mãi, chờ miết, cái bọn Híp Pi khốn lín kia cũng không lại. Nó mới đi giang hồ, nó hãy còn ngây thơ con cóc cộ ghê lắm. Bởi thế cho nên nó hải sợ, nó khóc thút thít.

Trong lúc nó khóc thì có một khách biên đình, hiên ngang hơn chàng Từ Hải tiến lại. Chàng Từ Hải An Lam ta này chính là mông sư Tận Trung của chúng ta vậy.

Chỉ nhìn sơ sơ cái quang cảnh bát đĩa ын ngang, ba cái ghế trống không, một cô gái ngồi nước mắt ngấn nước mắt dài, Tận Trung cũng có thừa trí thông minh để đoán ra cơ sự.

Nó bèn hỏi :

— Làm sao cô khóc ? Các bạn đi mất tiêu hết rồi à ?

— Chúng nó đi mãi không về bỏ tôi một mình ở đây. Tôi tiền đâu mà trả.

(CÒN NỮA)

THIÊN-THANH C.ty

KỸ NGHỆ SÚ

Chế tạo đồ gốm đủ loại

6115, Dương Công Trường - Thị Nghè - Đ.T. 20695

Tổng phát hành

Hãng THỊNH ĐẠT

35B Phan đình Phùng - Saigon - Đ.T. 20447

SƠN - HẢI

84C-86-88, Bui Chu, SAIGON

Đ.T. : 23.596

Tivi • Radio • Service

Có thợ lành nghề, đến sửa tại tư gia.

Photo Copie điện tử và Ronéo

Làm việc nhanh chóng, giá phải chăng

Thường trực từ 7 giờ đến 22 giờ

cả Chúa Nhật và ngày lễ.

Maxim's Maxim's

Ngoài những tiết mục đặc biệt hàng đêm Quý vị sẽ hồi tiếc nếu chưa xem danh tài George Gevini với những màn xiếc quốc tế chưa từng có tại Saigon.

Tăng cường thêm những màn vũ dân tộc duyên dáng. Và Phi Hoàn - Khả Năng sẽ trở lại qua những màn hài hước. Chắc chắn sẽ làm Quý vị say mê và lưu luyến mãi khi trở về.

NÓI LÁO mà CHƠI

● GÃ THÂM

UYÊN NGUYỄN

Nhân kỷ đót sắc từ 8 lên 12 trang của CON ONG, tất cả những Thọ Việt Con Ong đều thừa thắng xông lên, viết hăng ra rít. Niềm khích lệ lớn nhất của Chí Sĩ Minh Võ là trong thời gian 6 tháng trở lại đây, tuần báo ra nhiều như ong vỡ tổ, mỗi ngày người ta thấy có 1 tuần báo và hình thức cũng nội dung của CO được đời... hơi kỳ. Tuy vậy số báo CO được bạn đọc mua mỗi tuần vẫn không bị giảm đi. Trái lại, CON ONG mỗi ngày được mua nhiều hơn. Và trong lãnh vực nghệ thuật, sự được bắt chước là một hình thức cao nhất của thành công. Nên bạn thợ viết CO thấy kiểu hãnh nhiều hơn là lo âu.

Thấy anh em viết hăng quá, GÃ THÂM tự hứa sẽ gắng sức viết cho thật hay và nhân dịp này kể lại uyên nguyên đề mục NÓI LÁO MÀ CHƠI. « Nói lão mà chơi » được trích trong bài thơ do Vương Sĩ Trinh làm đề tựa tập LIÊU TRAI CHỈ DỊ của BỒ TÙNG LINH. Nhà thơ Tân Đà dịch ra tiếng Việt như sau :

*Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Đàn đưa lún phún hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không thêm nhắc
Thơ thần nghe mà kẻ mới lời.*

Khi đặt ra mục Nói Lão Mà Chơi, thực sự GT đồng tâm sự với người xưa : đã chán nói những chuyện đời bi đỗi, chỉ muốn vi vút về những chuyện ở ngoài cõi đời này. Muốn quên đời nhưng rốt cuộc vẫn không quên được đời. Không muốn dây dưa đến những chuyện bần thiêu của người đời nhưng rồi vẫn cứ phải dây dưa. Âu cũng là một trường hợp « định mệnh an bài » vậy.

THẦY BÓI

Nay nhắc lại ngày VC ác ôn còn đồ đánh lớn khắp nước trong mấy ngày Tết Mậu Thân, vì không ngờ, vì mãi du hí Tết, nhiều nhân vật chính quyền ta bị địch làm cho lún đùng ngã ngựa... Đau nhất là không một nhà quân sự nào của ta, không một cơ quan tình báo nào, kể cả tình báo Mỹ, biết trước tí ti gì về âm mưu tấn công lớn ấy của địch.

Thế rồi kể từ ngày ấy, người ta thấy bên phe ta, từ Tổng Thống đến Thủ Tướng, tướng Mèo cũng như tướng Giao Chỉ luôn luôn thay phiên nhau báo trước : VC sắp đánh lớn... Địch sắp tấn công...

Nhưng kể từ khi phe ta đột nhiên xuất hiện nhiều thầy bói như thế, Vixi không còn thấy hung hãn nữa. Có thể nói tất cả những lời tiên đoán của thầy bói-Giao Chỉ đều không thấy ứng nghiệm. Và suốt trong thời gian dài đến 2 năm sau Tết Mậu Thân, dường như kỷ niệm kinh hoàng của những ngày lún đùng ngã ngựa, bị địch đánh tới tận mặt mũi ấy vẫn ám ảnh nặng tâm hồn những nhân vật chỉ huy phe ta nên các vị vẫn cứ nối tiếp nhau quảng cáo, tuyên truyền cho địch. Mà lại quảng cáo không công và không có lời nhờ, lời cảm ơn của địch mới là đau chứ.

Và người ta thấy có một tình trạng ngược đời xảy ra : bọn VC không cần khoe khoang hay đe dọa là chúng sắp đánh lớn trong khi đó những nhà quân sự ta chỉ báo cho đồng bào biết VC sắp đánh ghê lắm ở vùng này, vùng kia. Đồng bào sợ thất thân vì cú tấn công Tết Mậu Thân, như chim bị tên sợ cây cong, mỗi lần nghe tin VC sắp đánh lớn cứ teo hết cả chim lại...

Khi những anh chị thầy bói, sáng cũng như tối mắt, mù hoặc chột, bói mà không trúng, đôi khi bị thân chủ bắt bói bù. Những nhân vật của ta làm thầy bói khi bói sai tuy không bị nhân dân bắt bói bù, nhưng cứ bói trật mải cũng chán. Nên trong khoảng nửa năm Chó này, không thấy ông nào lên tiếng loan báo trước những cuộc tấn công của VC nữa. Cho đến hôm nay GT lại thấy các báo loan tin :

— Các nhà quân sự VN và Hoa Kỳ cho hay tới đầu tháng 9 này CS sẽ đánh lớn để kỷ niệm ngày 2-9 là ngày CS ra tuyên ngôn độc lập ở Vườn Hoa Ba Đình Hà Nội, và ngày 3-9 là ngày Hồ Chí Minh mặc sơ-mi gỗ đi tàu suốt...

Đến cuối tháng 8 này nếu đồng bào có lo sợ, gao than có chợ đen vì dân chúng mua tích trữ, chúng ta chẳng nên lấy làm lạ.

CON ONG TRANG 7

LEM NHEM

Còn nhớ kỷ tranh cử vào Thượng Viện cách đây 3 niên không khí ồn ào và sôi nổi hơn kỳ bầu bán năm nay nhiều. Năm ấy hàng ngũ sư ông Giao Chỉ tuy cũng đã chia rẽ nhưng chưa đến nỗi bị bôi đánh nhau thẳng cẳng như năm nay, người ta thấy có quá nhiều liên danh mượn màu sắc Phật Giáo mong được phiếu bầu của đồng bào Phật tử. Những Sư ông lớn năm đó : Tâm Châu, Trí Quang, Thiện Minh, Thiện Hoa, Tâm Giác. v. v... được các thụ ủy liên danh nâng bi thật kỹ. Có những liên danh tranh nhau lấy danh hiệu dính dáng xa gần đến Phật như Bồ Đề, Hoa Sen... Nghĩa là có Liên Danh Cây Bồ Đề, Liên danh Lá Bồ Đề... Rồi Liên Danh Hoa Sen I, Liên Danh Hoa Sen II và Liên Danh Hoa Sen trong khói lửa... Chỉ còn thiếu có Liên Danh Củ Bồ Đề và Liên Danh Hoa Sen ướp Trà Tàu nữa là đủ bộ.

GT đã từng được nghe những anh ôm mộng trở thành Thượng Nghị Sĩ trong những Liên Danh Cây Bồ Đề, Lá Bồ Đề trên đây khoe : « Cậu yên trí... Liên danh của tớ có Thầy Tâm Giác đỡ đầu... Nội một phát phật tử miền Vĩnh Nghiêm mà thôi liên danh tớ đã có 500.000 phiếu... Phen này chúng tớ ăn chắc... » Và những anh khác trong đám Hoa Sen gân cổ nói văng rất nhiều nước miếng xuống đất : « Chúng tớ ra ứng cử theo lệnh Thầy Trí Quang. Tất cả phật tử miền Trung sẽ bỏ phiếu cho liên danh tớ. Việc chúng tớ vào Thượng Viện là suya rồi... Chắc như cua gạch... »

Nhưng rồi kết quả cho thấy... cả Cây Bồ Đề lẫn Lá Bồ Đề đều đi tuốt, số phiếu bầu chiếm kỷ lục về... ít. Hoa Sen tuy không đến nỗi thê thảm bằng Bồ Đề, nhưng rồi cũng không chạy về đến được Tây Trúc, đành phải làm những màn lộn lều tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, khuyển bị cúp đuôi. Nói tóm lại, những liên danh mượn danh hiệu PG để ứng cử trong kỳ Bầu TV 3 niên trước đây đã làm cho uy tín của PG bị sút mẻ những cục to tướng. Sự thất bại nhục nhã của những liên danh ấy làm cho người ta nghi ngờ thực lực của PG.

Thế rồi đến kỷ bầu bán năm nay, người ta lại thấy có những anh định nương nhờ các sư ông để nhảy vào Thượng Viện. Phe sư ông Tâm Châu, Đức Nghiệp tuy vẫn giữ vững được thành trì Việt Nam Quốc Tự sau cuộc tấn công ghê như trận tấn công Tết Mậu Thân của Việt Cộng, nhưng thực lực đã bị suy giảm rất nhiều. Nhóm sư ông Việt Nam Quốc Tự bị kẻ thù quảng cho những thứ giấy đưng đồ phế thải của loài người vào mặt — những túi giấy ngoài có in hàng chữ « GIÁO GIAN — Donated by AN QUANG » — đang bận rùm mặt cho đỡ buồn nên không hoạt động được bằng nhóm Sư ông AQ — Thượng tọa Tâm Châu hôm nay chỉ còn là cái bóng mờ của một Tâm Châu oanh liệt ngày Đại K Nguyễn Khánh cầm quyền. Nhóm chính khứa ma-lanh chẳng tên nào đại đột đến nâng bi cho kẻ đang bị đánh tới bời hoa lá là nhóm VN QT — Vì vậy họ đổ xô sang An Quang chùa ta.

Kỷ tranh cử này lại có Hoa Sen — Đó là Liên Danh Hoa Sen của Vũ Văn Mẫu. Và LD Ba Bông Sen của Trần Công Quốc, Nguyễn Đại Bàng. Kỳ này chỉ có Hoa Sen nhưng thiếu Bồ Đề là thế, vì Bồ Đề 3 niên trước là của bọn núp bóng sư ông Tâm Châu. Bồ Đề 3 niên trước đã chết queo, năm nay sư ông Tâm Châu là giáo gian đang trên đà xuống dốc không phanh nên bị các con bỏ rơi hết.

Vũ Văn Mẫu được kể là đại diện của Hàng Ngũ Trí Thức Yếm Thâm đội gao lên chùa. Liên danh này lem nhem đã đánh nhưng liên danh cạnh tranh của Yếm Thâm là LD 3 Bông Sen cũng lem nhem không kém. Trong LD 3 Bông Sen có 4 ứng cử viên hiện đang là Dân Biểu trong Hạ Viện. Đó là những Trần Công Quốc, Nguyễn Đại Bàng, Trần Quang Đôn và...

Bốn chính khứa trên đây hiện đang là Dân Biểu trong Hạ Viện. Nhiệm kỳ của HV còn 12 tháng nữa mới mãn, nghĩa là còn 1 niên nữa Đại Bàng, Công Quốc mới hết là dân biểu, nhưng họ đã lo xa nhảy vào cuộc tranh cử vào Thượng Viện. Nếu mà tờ của họ phát, họ đắc cử, họ sẽ yên trí được ngồi ở TV 3 năm với số lương 100.000 một tháng và «áp-phe» đầy «cạc-táp». Nếu trật, họ vẫn là DB hưởng lương 40.000 đồng trong một năm nữa. Và Sau 1 năm nữa, họ lại sửa soạn ứng cử Hạ Viện để lại trở thành dân biểu.

nhỏ
lông
báo

□ Công Tử Hà Đông

XÂY MỘ HUỲNH THÁI

Sau tang lễ Huỳnh Thái, người nghệ sĩ tài hoa nhất một thời của sân khấu cải lương Bắc Việt, nhóm anh em CO có cảm tình với Huỳnh Thái được tin rằng người làm cử chỉ đẹp với gia đình Huỳnh Thái là Chuẩn Tướng Lam Sơn. CT Lam Sơn tuy không quen biết riêng với Huỳnh Thái nhưng vì mến tài nghệ sĩ đã gửi phúng số bạc 10.000 đồng.

Và người làm cử chỉ không mấy đẹp với Huỳnh Thái là ông Bầu Long — cũng lại ông Bầu Long — Khi HT nằm xuống, ai cũng nghĩ rằng ông Bầu Long phải đóng góp vào việc ma chay cho HT ít nhất là 100.000 đồng. Nhưng ông Bầu và Vợ chỉ cho mang đến có 10.000 đồng.

Mười ngàn đồng với gia đình Huỳnh Thái là một số bạc lớn. Nhưng ở cõi đời này bất cứ ai giúp gia đình HT 10.000 đồng cũng xứng đáng được đề cao. Riêng có vợ chồng Bầu Long Kim Chung là không được. Huỳnh Thái trong gần 20 năm là kép chính, kép số 1 của Đoàn Kim Chung. Nhờ HT, Bầu Long mới gây dựng lên được sự nghiệp bầu bi như ngày nay. Dù thương hay không tra Huỳnh Thái, ai cũng phải nhận rằng những trương mục ngân hàng, những xe Huế Kỳ, những bất động sản ở ngoại quốc của Bầu Long hiện nay một phần lớn là do làn hơi thiên phú của Huỳnh Thái mà có.

Đừng nói Bầu Long trả bớt cho vợ con H.T. 100.000đ. Bầu Long có trả đến 1 triệu đồng cũng vẫn còn chưa xứng đáng. Nhưng khi HT nằm xuống Bầu Long đã chỉ đưa có số tiền rất bạc là 10.000 đồng cho vợ con H.T.

Khi hay tin trên, anh em C.O. đã bảo nhau một mặt viết đề cao cử chỉ đẹp của C.T. Lam Sơn, một mặt nói lên sự bất mãn với số bạc 10.000 đồng quá bạc của Bầu Long. Nhưng cùng lúc đó GT được một người bạn — người bạn này có chân trong ban Giám Đốc KC — đến nói rằng Ông Bầu Long có hứa sẽ xây mộ cho HT, mọi phí khoản về việc xây mộ cho HT đều do ông cáng đáng hết. Theo lời người bạn, chính Ông Bầu Long đã hứa như thế. Anh bạn yêu cầu anh em C.O. tạm quên vụ 10.000 đồng và anh có nói với GT : « Nếu các anh thấy không có chuyện Ông Bầu Long xây mộ cho HT, các anh cứ nhờ vào mặt tôi... »

Và đến hôm nay, cũng tại Tòa soạn CO, GT gặp Hè Phúc Lai tới nhờ quảng cáo một đêm hát lấy tiền xây mộ cho Huỳnh Thái : Sáng Chủ Nhật 16-8-70 tất cả đảo kép cũ của Kim Chung, bạn của Huỳnh Thái, sẽ từ khắp nơi về rạp Olympic Saigon trình diễn đặc biệt vở tuồng BỘI LAN HƯƠNG để lấy tiền xây mộ cho Huỳnh Thái và nếu tiền còn dư, để trợ cấp các bạn nghèo nàn, đau yếu, nuôi con thơ của Huỳnh Thái...

Ông Bầu Long đã nuốt lời hứa xây mộ cho HT hay người bạn của GT đã bịa chuyện để làm nhẹ đi sự bạc bèo, tàn nhẫn của chủ anh đưa ra số bạc 10.000 đồng và coi như thế là hết nợ HT ?? GT không đời nào nhờ vào mặt anh như lời anh yêu cầu. Nhưng...

Lộc bất khả hưởng tận...!! Lời thánh nhân truyền lại cho chúng ta thì ngàn xưa chắc chắn không sai. Lộc của mình không thể hưởng hết một mình được hưởng chỉ là việc hưởng lây sang cả của người khác !!! Những thằng tham lam ăn cả phần của bạn không sang giàu được bền lâu. Anh em cứ yên trí đi. Trời không bắt những thằng trái tim rắn như cục đá ấy trả nợ bằng cách này, ắt sẽ bắt chúng trả nợ bằng cách khác. Và ông Trời ông ấy thâm độc lắm, cái thâm của GÃ THÂM không là cái thống chế gì hết với cái thâm của Ông Trời, ta hãy chờ xem những thằng nhân tâm ăn của anh em ăn của vợ con anh em, trả nợ...

Trong khi chờ đợi, chúng ta quảng cáo mạnh mẽ đồng bào đồng đảo đến coi vở tuồng

BỘI LAN HƯƠNG
Trình diễn sáng Chủ Nhật 16-8-70
tại RẠP OLYMPIC Saigon
vé bán tại Rạp Olympic từ sáng Thứ Hai 10-8-70

ĐỐI THOẠI VỚI NGƯỜI SẠCH

L.T.S.— Từ mấy tháng nay vì số trang có hạn, lại có nhiều bài vở cần phải đăng gấp, nên thư từ của quần hùng gửi tới chắt chắt cả đồng.

Nay xin mở lại mục này để tiếp nối lại mỗi bang giao giữa Tòa soạn với quần hùng.

● Ban Đạm Thủy Trang (văn nghệ Hoa Tinh Thượng).— Xin lỗi nhé. Cứ ngỡ bạn hãy còn ít tuổi lắm cơ đấy. Giao duyên mi nhau bằng thư từ thì "bối nhâm" là lẽ thường. Bài Chơi Đẻ của bạn chưa thể đem ra chơi được. Thông cảm cho.

● Bùi Minh Cường (Kontum). Tâm thư của bạn gửi cho rất nên là sáng giá. Tòa soạn Con Ong sẽ ghi nhận những ý kiến của bạn và sẽ "chích" tưới hội sen lên cái đám người đó.

● Một nhóm độc giả người Việt gốc Hoa ở Chợ Lớn đang đi "ác ề". Tiên sư cha những đứa nào làm tiền các bạn! Chúng nó làm thợ chích ở phòng thuốc à? Con Ong sẽ kéo cả bầy tới chích hết cả nhà cả đ chúng nó. Cả trăm người bị móc túi mà không dám lên tiếng tố cáo thì xoàng quá. Để chúng nó đấy!

● Thăng Dân Đen, Saigon.— Đồng ý mi bạn là nên cướp bóc đăng lên như điều. Nhà nước còn không trị nổi huống hồ là đám Con Ong. Cũng xin chiêu theo ý bạn để đăng 4 câu thơ của bạn, may ra lời thơ thấm thía có thể chiêu hồi được họ chăng.

« Thuở trời đất nổi cơn gió bụi
Bút anh hùng đành phải cong queo
Nhưng đất trời nào có vắng teo
Nhắc Ma giáo đừng tay làm bậy.

● Nghi Lâm, Ban Mê Thuột.— Bộ cháu muốn làm ni cô sao mà lị lựu tên là Nghi Lâm? Chú đã đọc hết thư của cháu. Nhưng cháu ơi! Chuyện nhà binh mình xia vô làm chi cho tốn sức lao động LLĐB sát nhập vô BĐQ ần nhằm gì đến mình đâu! Và lại cũng khó nói lắm. Bữa nào về Saigon, nhớ ca-đô cho chú một chai mật ong nghen.

● Át-Pi-Rin Báo Ngọc.— Ý kiến của các hạ rất chính xác. Nó giả vờ chửi Mèo, giả vờ đối lập trong khi đó thì cả họ nhà nó đi đờ rác cho Mèo, đi buôn đồ P.X và chui vô hậu môn các bà lớn. Nhưng bị giờ chưa phải lúc để khai ra.

● Trần Ngu Ngọc, Trung An.— Quan thi xa bản nha thì gần, thứ nhất mấy anh xã làng là xóm làng. Bạn cứ viết đi, gửi về để Con Ong đốt bỏ mệ chúng nó đi.

● VNC, KBC 3.1.26.— Sự nhận xét của bạn đúng. Ong chích bằng đít chur không bao giờ chích bằng mồm. Tuy nhiên bớ! là hình vẽ hài hước nên có thể vượt ra ngoài thông lệ.

● Các cha VNQĐE và LLIDDC Darlac.— Các cha muốn uýnh nhau với ông Nguyễn Đức Xích cự

Cò Lò và bi giờ là Nhân Xã Đảng thì cứ việc tự nhiên. Con Ong xin đứng ngoài. Đã nhận được tài liệu. Méc xi.

● Chuẩn Binh.— Đã nhận được bài «Chuyện sản xuất» của bạn của bạn. Có dịp sẽ đăng.

● Ô.T.M. Đảng, Gia Định.— Sức mẩy mà đóng góp. Thừa tiền thì đóng, không có coi như huê. Con nít đi học trường nhà nước sao lại bắt đóng tiền? Đưa nào buộc ông đóng, ông đi kiện chết cha nó đi.

● Tin Độc, Ban Mê Thuột.— Xin viết 1 mặt giấy thôi, bô.

● Binh 11 Võ văn Nhứt.— Bạn là thương binh, huy chương đầy ngực, mà bị cái tên to đầu uýnh cách vô lý. Kề cũng ức. Khuyên bạn nên gia nhập mấy cái đảng TPB ở Saigon thì mạnh cánh ghê lắm.

● Đại diện lính từ KBC Poncho.— Nhiều thư từ và bài vở quá xá. Phải từ từ Lính ơi! Đồng ý. Lẽ «chít» cho chừng nào hết nọc. «Chít» cho tới khi nào hết tham những mới thôi. Tờ sư cha những đứa tham những!

● Một độc giả ở Ban-mê-thuột.— Sẽ đưa cái vụ «trục thẳng lấy le» để chích cho một phát.

● Át-pi-rin Ng.C.K. Phan Thanh Giản Saigon.— Xin đại bằng hữu cứ an tâm. Để cái thằng P.X.H. cho Con Ong trị. Sẽ đốt nát đít nó ra.

● Nguyễn Thượng Sơn, Bình Trục, Biên Hòa.— Nói đến cái sự phân bón thì thú um, Con Ong đáng lý phải lánh xa. Nhưng vì quyền lợi của quần chúng, Con Ong phải nhào vô. Và nhào vô ngay số báo này.

● Giáo sư NVN, trường Chu Văn An.— Bài «đặt vấn đề với những người có trách nhiệm» không hợp với tôn chỉ của Con Ong. Theo như đề nghị của ông, C.O. đã chuyển sang cho một tờ nhật báo.

● Quan Hai Thái văn Hoa, K.B.C. 4995.— Tưởng ông thích xài mực gì chứ mực Cậ Chó thì có ngay. Ông có thể liên lạc trực tiếp với tác giả tại tòa báo Trắng Đen. Chắc thế nào tác giả cũng sẵn sàng nhường ông một Cậ chó ngay. Ở ngoài mặt trận thì cũng nên thường thức Cậ Chó lắm. Nhưng trong khi đọc cần phải giữ cho chắc cái sự Cậ Chó của mình.

● Một độc giả vô danh ở SG.— Cái ông tướng Quảng Lạc nào đấy chứa gá cờ bịch ư? Nhưng mà bạn ơi! Cờ bịch canh đỏ canh đen, nào ai có đại mang tiền vứt đi. Được thì kỳ lân sư tử, thua thì chó ghê chó xồm. Nó là ông gì cũng kệ cha nó. Nó chứa cờ bịch cũng kệ cha nó. Trừ phi nó là dân kỳ bèo thì C.O. sẵn sàng xơi tái nó ngay.

● Ô. Tôn Thất Dung SG.— Đã nhận được bài của ông. Khi nào có cơ hội sẽ mở cuộc đánh đấm.

● Bạn H.H.Ý.— Đã chuyển sang cho công tử Hà

Đông rồi. Ý kiến của bằng hữu rất đáng đồng tiền bát gạo. «Mỗi mùa tiền đưa một người» là cái cha gì! Như thế còn gì là nền phụ nữ Mít nữa.

● Các vị Chuẩn oái phu nhân: Nguyễn thị Ng. Lê thị Thu A, Nguyễn Phương A.— Trong báo C.O. cũng có vài tên thợ viết thuộc loại Chuẩn úy khươn mười niên mà cóc thể nào cắt chỉ để lên lon Thiểu úy. Bởi thế nên rất thông cảm với trường hợp của những người cùng hội cùng thuyền. Bấy tám năm mà cứ đeo lon chuẩn oái hoài thì xét ra cũng đau thiệt. C.O. đang nghiên cứu cách thức kêu ca hoặc chửi bới cái hiện tượng ấy.

● Ô. Phan Diệm Cam Ranh.— Thư của ông đã chuyển sang người phụ trách Tin Độc để họ tổ cho chú Cao Ly làm ở hãng Vinnell.

● Ô. Ph. Văn Giám, Long Hương, Phước Tuy. Tôn chỉ của C.O. là trừ tàn khừ bạo, cứu khổn phò nguy, bênh vực dân khổ rách áo ôm và nhỏ đóm vào mặt những tên cường hào ác bá, tham nhũng hối lộ. Vậy thì không có bao giờ lấy tiền. C.O. đang nghiên cứu cách thức để ủng hộ ông.

● Một nhóm học sinh Yersin.— Sẽ cho đăng dần.

● Thượng sĩ Ph. Ph. Lộc.— Tất cả những thợ Hít đều phải chịu chung cái nạn ấy cả. Thuốc lá Bastos Xanh có để giá hẳn hoi 30 ti nhưng khi mua vớu phải giả 35 ti. Thưa đó là tại nền kinh tế Tổng Ngạo...hành hạ chúng ta.

● Các chiến sĩ thuộc liên đội 3/12.— Sẽ cho đăng vào mục Thắc mắc khiêu nại.

● Bạn H.V. Ng. Đalat.— Té ra nền sóc địa tại Đalat lại còn trứ danh hơn Saigon. Sẽ đăng.

● Học sinh X.— Việc xài chứng chỉ đệ nhị «ma» đề thi Tú Tài bị xử rút bằng là đáng rồi. Tuy nhiên tiêu bằng hữu có những ý kiến rất hay ho, đáng để cho người Nhà nước phải mở mắt ra. Xin ghi nhận ý kiến của tiêu bằng hữu và sẽ đưa nó lên mục Bức Thúi.

● Một giáo sư trường Hưng Đạo.— Nó ngã ngựa rồi. Bi giờ C.O. xúm vào đốt thì chả hóa ra hèn lắm ru!

● Một Phế Binh ở Gò Vấp.— Nghe bạn tả oán thì đến đá gỗ cũng phải rút nước máu. Tàn phế 100 phần 100, ba tháng một lần mới được lãnh một tí ti của Nhà nước ban phát. Bạn đã có công sưu tập toàn bộ Con Ong từ số 1 đến bi giờ thì bán đi làm chi? Mà bạn không ghi lại địa chỉ, dù C.O. có rêu rao, rằng nếu có người chiếu cố tới thì biết liên lạc với bạn ra rắng? Chi bằng như thế này: bạn mang tập C.O. ấy tới Tòa Soạn vào giờ làm việc. Anh em C.O. sẽ coi bạn là một vị đại bằng hữu thân mến nhất và sẽ có cách cư xử mi bạn rất đẹp như sau này.

Không có vấn đề ân huệ, cũng như không có vấn đề trao đổi.

Con Ong bàn sấm TRẠNG TRÌNH 1972: HÒA BÌNH CÁI RỤP

Gần đây các chính khứa, các ông sư, ông cố và ngay cả những cha Nhà nước nữa đều mở cuộc thi đua nói về cái sự Hòa Bình. Trước đây đứa nào mở mồm nói tới Hòa Bình thì có mà rú tu, đi vô cõi nhà pha sớ!

Nhưng bây giờ thì huê. Người ta đã công khai ái tình mí nàng Huê Bình rồi.

Ngay từ khi chiến tranh bắt đầu chớm nở trên đất Đại Ngu, trong sấm Trang cũng có những câu tiên đoán

về hòa bình. Chả hạn như:
Mả đề dương cước anh
hùng tận
Thân dậu niên lai kiến thái
bình

Cuộc đại chiến quả có chấm dứt vào năm Dậu thật. Nhưng sau đó Tây Ta lại uýnh liên miên. Tây Ta chấm dứt thì lại đến Ta mí Ta, kéo dài gần 10 niên.

Căn cứ vào những mồm chính khứa, người ta tưởng chừng như huê bình sắp đến nơi rồi. Bớ thì nói nội trong

năm 1970 là hết các bùm. Cha thì biểu phải tới năm 1971 lận.

Nhưng cụ Trang lại cho biết rằng phải đợi tới năm 1972, cô gái Huê Bình mới tha thướt đến mí chúng ta.

Ấy cũng là vì cái số của đất nước chúng ta hợp với con số 9 nút vậy.

Sấm Trang để lại có câu rằng:

«Cửu cửu cần khôn đi định»
Có nghĩa là «Trời đất đã dành sẵn số 9 mí số 9.

Người ta cho rằng có lẽ ám chỉ trong khoảng thời đại bắt đầu từ năm 1864, Pháp chiếm cứ Việt Nam cho đến năm 1945 mới chấm dứt chế độ thực dân.

Năm 1864 Pháp bắt đầu

cai trị Việt Nam ta đến 1945 mất quyền, đúng 81 năm.

1)— Năm 1864 bắt đầu, thì lấy 2 con số đầu: 1 với 8. Năm 1945 chấm dứt, thì lấy 2 con số cuối: 4 với 5 là 9. Điem đặc-biệt là 9 lần 9 là 81. Rồi 8 với 1 cũng là 9.

2)— Năm 1945 Pháp trở lại Việt-Nam đến năm 1964 bại trận rút lui. Năm 1954 lấy 2 con số dưới: 5 với 4 là 9. Lại đúng 9 năm.

3)— Năm 1954 Việt Nam độc-lập thật sự, T.T Ngô đình-Diệm cầm quyền đến năm 1963 bị đảo chánh.

Năm 1963 lấy 2 số dưới: 6 với 3 là 9. Lại đúng 9 năm.

Con số 9 quả là con số định mệnh. Cuộc đảo chánh 9 nút để ra Hiến pháp 9 nút.

Và như thế thì cái chu kỳ 9 nút ấy lại sẽ đến với xứ Mít vào năm 1972 chẳng.

7 cộng 2 = 9

Nàng Huê bình liệu có chào đón dân Mít ta vào năm 1972 không hở bớ Trang Trình.

(dựa theo tài liệu của độc giả)

PHẠM TỬ KÍNH

SAU BỐN NĂM CHỐNG BẦU CỬ TẠI SAO CÁC THẦY ẤN QUANG Đưa người ra dự cuộc đua vào Thượng nghị viện

BÀN TAY LÔNG LÁ

Từ mấy tuần nay, dư luận đã nói nhiều về liên danh Hoa Sen của các thầy Ấn Quang, đạo giáo sư Vũ Văn Mẫu làm chủ ủy. Hôm nay, kẻ viết bài này, tức là Thích Nói Phét, xin đặc biệt bàn về liên danh ấy.

Trước hết, xin tìm hiểu tại sao kỳ bầu cử này các thầy Ấn Quang lại đưa một số liên danh ra ứng cử vào Thượng nghị Viện?

Các thầy Ấn Quang, được báo chí ngoại quốc mỉa mai gọi là chuyên viên xúi dục bà con nít xuống đường, chuyên viên làm đám ma, chuyên viên cầu siêu, đã từng tuyên bố tẩy chay mọi cuộc bầu cử tại sao bây giờ lại ngoan ngoãn nhập cuộc? Các thầy Ấn Quang vẫn thường oang oang thuyết pháp đòi trưng cầu dân ý, đòi lập hội nghị Dân Hồng, đòi triệu tập Quốc Dân Đại Hội, nghĩa là gián tiếp đòi xóa bỏ chế độ này (trong đó có Thiệu-Kỳ, quốc hội, hiến pháp). Các thầy vẫn rêu rao rằng các cuộc bầu cử 1966 và 1967 là gian lận, tại sao bây giờ lại chấp nhận hiến pháp, chấp nhận Thiệu-Kỳ, chấp nhận quốc hội, đưa người ra tranh cử vào Thượng Viện? Chẳng những đưa một liên danh Vũ Văn Mẫu, mà hình như còn đưa thêm hai liên danh nữa, là liên danh Lưu Đồng của bà Đại (một người công giáo bất đắc dĩ), và liên danh ba bông sen của Nguyễn Đại Bằng. Tại sao lại có hiện tượng kỳ lạ ấy?

Lý do chánh là: Các thầy Ấn Quang biết rằng họ hết xuống đường mãi cũng mệt, xúi dục bà con nít biểu tình mãi thì dân nó ghét, và có biểu tình họ hết đòi hòa bình tức khắc, đòi liên hiệp, trưng lập và tuyệt thực, ăn vạ cả năm cả tháng ngoài công lộ, thì chế độ này vẫn đứng vững. Người Mỹ lông lá đã bảo cho các thầy biết như vậy. Vách nhà người Mỹ lông lá đã bảo các thầy cử người vào Thượng nghị viện. Ai nói thì các thầy đểch nghe, chứ người Mỹ lông lá bảo thì

các thầy nghe ngay. Khi nào người Mỹ lông lá phưỡn bụng hô lớn: pit nao (peace now), thì các thầy oang oang thuyết pháp đòi hòa bình tức khắc, đòi chấm dứt chiến tranh vô điều kiện. Khi thắng lông lá nó hô: chuông cạp, thì các thầy oang oang thuyết Pháp đã đảo chuông cạp vô nhân đạo, và xúi dục đưa con nít họ hoán theo các thầy. Khi nào người Mỹ bảo tốp lại, là các thầy tốp lại chính vì các bàn tay lông lá, cho nên thừa biết các thầy Ấn Quang chuyên viên phá rối, chính phủ Việt Nam vẫn kinh nhi viễn chi.

Nói tóm lại, thắng lông lá nó bảo sao, thì các thầy làm như vậy. Và lần này, nó bảo các thầy đưa liên danh vào Thượng nghị viện để phá rối, thì các thầy đưa liên danh vào Thượng nghị viện để phá rối.

TỐT ĐEN

Bây giờ, xin điền mặt các nhà ái quốc «chống Mỹ cứu nước».

Trước hết, là giáo sư Vũ Văn Mẫu. Tuần báo Diều-Hâu một tờ báo có uy tín của quân đội, đã nói nhiều về cái sự có liên hệ của giáo sư Vũ Văn Mẫu. Tuần báo này có một bức tranh, vẽ một ông sư Ấn Quang cao lệnh khênh, đang xoa đầu cậu bé Vũ Văn Mẫu, và bảo cậu bé Mẫu rằng: «hãy bỏ hết cả luật đi, từ nay con theo luật của thầy». Ông Vũ Văn Mẫu là một giáo sư luật có tiếng, đã từng làm Bộ - Trưởng Ngoại giao, cần chi mà phải hèn hạ đến như vậy?

Người ta được biết, trong một cuộc tiếp tân tại Sài Gòn chỉ vì muốn lấy phiếu, giáo sư Mẫu đã cúi đầu khúm núm, xưng con với một chú tiểu Mạnh, mới được thăng chức Đại Đức, pháp danh Thích Nhật Thường. Một anh sinh viên luật đã phải nói với kẻ viết bài này rằng Giáo sư Mẫu làm mất mặt bọn sinh viên chúng tôi. Ông thầy của chúng tôi, sao lại hèn đến thế?

Than ôi! chỉ vì một miếng dính chung, mà bậc tôn sư lại sa đọa đến như vậy. Giới sinh viên trẻ bây giờ biết tin vào ai.

Tháng 8 năm 1963, ông Mẫu nghe lời vợ, xuống tóc để ủng hộ cuộc đấu tranh của Phật giáo. Thật là anh hùng, và đẹp. Nhưng ngày hôm sau, ông Mẫu đã vào đình Gia Long, khóc với cụ Diệm, xin cụ Diệm cho đi hành hương bên Ấn Độ, vì sợ nếu ở nhà, sẽ bị Lê Quang Tung bắt nốt. Ông Vũ Văn Mẫu đã hứa với Tổng Thống Diệm rằng ông sẽ không tuyên bố gì có lợi cho Phật giáo và nếu cần, sẽ vận động cho dự luận quốc tế biết rõ rằng Ông Diệm không đàn áp Phật giáo, và chính Phật giáo đã bị Cộng sản giật giây. Theo những tài liệu đáng tin cậy đã được công bố, thì lúc bấy giờ, Tổng Thống Diệm đã nắm tay ông Mẫu khá lâu, để cảm ơn ngoại trưởng Mẫu. Tổng Thống Diệm đã tặng ông Mẫu năm ngàn Mỹ kim, lại còn ra lệnh cho Bộ Tài Chánh đặc ân cho Vũ Văn Mẫu đời thêm 1 số. Hiện nay, những phiếu đời tiền của ông Mẫu còn được lưu trữ ở Bộ Tài chánh.

Xuống tóc, từ chức Bộ Trưởng Ngoại giao để ủng hộ Phật Giáo, và phản đối ông Diệm. Rồi hai hôm sau vào sám hối với ông Diệm, xin đi hành hương, được ông Diệm cho Mỹ kim, và được bộ Tài Chánh của ông Diệm đãi ngộ. Chỉ có nhà thực sĩ luật khoa Vũ Văn Mẫu mới có khả năng làm được

việc đó. Ông Mẫu sang tới xứ Ấn Độ, đã không dám nói một câu nào ủng hộ Phật giáo và đã kích ông Diệm. Báo chí kéo đến phỏng vấn, ông chạy trốn. Vì lúc đó, Vũ Văn Mẫu vẫn không tin rằng ông Diệm sẽ bị lật nhào.

Đó là tất cả cái đúng của kẻ sĩ Vũ Văn Mẫu. Ngày nay, Vũ Văn Mẫu muốn làm chính trị, muốn có quyền để kiếm miếng dính chung. Nhưng không có lực lượng chính trị đứng đắn nào dung nạp. Cho nên Vũ Văn Mẫu phải đến lấy các thầy chùa Ấn Quang. Các thầy chùa Ấn Quang biết rõ con người của Vũ Văn Mẫu hồi tháng 8-1963. Nhưng kiếm được một thực sĩ danh tiếng như Vũ Văn Mẫu đâu phải dễ. Những thứ rẻ tiền như Trần N.L., Kiều Mộng Thu, Phạm Tấn Nho, Trần Công Quốc, các thầy nói một tiếng là có cả đồng. Nhưng một Vũ Văn Mẫu, thì hơi hiếm.

Chính vì vậy mà các thầy chùa Ấn Quang đã cho Vũ Văn Mẫu đứng đầu liên danh Hoa Sen.

DUY TÌ

Người thứ hai trong liên danh Hoa Sen, là Bác sĩ Nguyễn Duy Tài. Mới đây các báo đều loan tin: một Thượng Tọa đã lên tiếng nói rằng: Phật tử chân chính không thể bỏ phiếu cho một kẻ chuyên nghề phá thai, vì như vậy là

phạm đến cái đức hiếu sinh của nhà Phật. Sau lời tuyên bố này, có nhiều người đã đặt tên cho liên danh Hoa Sen là liên danh Phá Thai. Phá thai, là một thứ đồ tẻ giết con nít. Sở dĩ các thầy Ấn Quang đỡ đầu cho một anh đồ tẻ ra tranh cử, vì anh này có công tâm bồ cho các thầy. Nếu liên danh Hoa Sen đắc cử, chắc chắn anh nghị phá thai sẽ đề nghị một dự án luật hợp thức hóa nghề phá thai. Nhưng có người nghị chưa chắc anh ta đã làm như vậy. Vì Nghị sĩ bất khả xâm phạm, độc quyền phá thai có lợi hơn là nhiều người được quyền phá thai.

Người thứ ba đáng nói đến, là ông nghị Tôn Thất Đình. Nhưng đầu sao cũng là người trong làng báo, và có một thời làm ông chủ của Thương Sinh nên tha cho.

Sáu người khác trong liên danh Hoa Sen, không có gì đáng nói. Chỉ bám vào các thầy Ấn Quang để ăn cơm.

Có một người thực thà và tự trọng nhất trong liên danh Hoa Sen, là ông nghị sĩ ba năm Ksor Rot.

Vì vậy, hỏi những người có liêm sỉ trên trái đất, đã đi đạo nào cũng vậy, Công Giáo, Phật Giáo, Bà Hai, Cao Đài, Hòa Hảo... dù là sinh viên, thợ thuyền, lao động hãy bỏ phiếu cho liên danh liêm sỉ Vũ Văn Mẫu.

A di đà Phật.

Gỏi Hàng

CHỈ CÓ LÍNH QUÊ MỚI TRỊ NỜI

Hai lão nghị Giải, nghị Phiệt có lẽ hết chỗ chơi nên vừa «chơi» mấy mẹ lớn một phát hơi đầu.

Mấy mẹ ấy đang áo quần bảnh chọe rõ ra các «bà» bỗng bị hai lão lột phăng ra. Bấy giờ mới lộ ra một lũ của nợ, toàn là buôn lậu, chiếm đất công, hạch sách, hăm hiếp các quan gia nhân, làm áp phe cả đến vô đạn cả nông mới thỏa mãn!

Nhưng lột thì lột, chứ mai đây mấy mẹ ấy lại mặc quần áo vô, đi cạnh ông «lớn» lại thành bà «lớn», dân đen thấp cổ bé miệng lại sợ thấy mẹ!

Thực ra, hai cái ông Nghị lắm điều nói trên cũng chỉ ba hoa cho sướng miệng, chứ rồi cũng cóc ai làm gì nổi mấy mẹ ấy. Vì lẽ chỉ có các ông «lớn» mới có quyền trị mà mấy ông «lớn» phân đồng đều theo đạo thờ Bà, nếu không cũng bị mấy mẹ ấy nắm bóp nó mất cái củ a tu rồi! Như thế thì còn gần đâu mà há nổi cái miệng?

Bây giờ, xét kỹ ra, chỉ còn có lính quê với bừa bới nặng thép là may ra đủ sức trị nổi các «yêu nữ» đó.

Anh em lính quê đang đòi cải thiện đời sống đồng thời đã phá bắt công xã hội. Vậy thì còn đợi gì không cầm dùi ngay trên những khu đất mà mấy «yêu nữ» đã chiếm cứ vô tội vạ? Còn đợi gì không đòi độc quyền khai thác vô đạn cả nông mà chỉ có các anh em mới xứng đáng xử dụng? Còn đợi gì không rình tịch thu những xe đồ Pi-éch lậu của các «yêu nữ» mà cả Cảnh Sát lẫn Quan Thuế đều phải chịu nhảm mắt làm quan?

Anh hùng độc cước Nguyễn Rô đâu? Tướng Trương Văn Bộ đâu? Hãy thử biểu diễn một màn đẹp mắt cho đồng bào coi chơi!

HỘI «KHÔNG VẬT»?

Hội Không Học lập ra, ai cũng tưởng là để phổ biến những triết lý học thuyết cao siêu của các cụ Không Mạnh.

Nhưng lâu nay, chẳng ai thấy Hội Không Học động đậy gì hết ráo, mọi người đều yên trí mấy cụ già cả đầu lưng mỏi gối nên phải nằm yên một chỗ cho đỡ mệt.

Đùng một phát, thấy các Cụ đang khắp các báo quảng cáo tùm lùm: tổ chức Đệ Vật Quốc Tế! Thế là mấy cụ con cháu Không-Mạnh đã cướp bóc nó mất cả nghề của các ông Tổng Cuộc Thể Thao, Tổng Cuộc đánh bốc v.v.

Mấy ông này mai một muốn kiếm tí địa có lẽ đành phải mở những cuộc thi thơ thi văn chương, triển lãm sách không giáo, nghĩa là những việc mà các con cháu cụ Không chê không thêm làm.

Đến lúc đó, tưởng cũng nên đổi quách cái tên của Hội Thành Hội Không Vật cho rồi!

Dù sao, cũng phải công nhận Hội Không Học tổ chức Đệ Vật cũng còn là lành mạnh, không đến nỗi bê bối bằng mấy nhà tu đi mở sòng cờ bạc trá hình trong một Hội chợ được gọi là từ thiện.

Cụ Không có thể còn ghé lại xem đồ vật thi tài, chứ chúa đầu có dám mon men tới gần sòng cờ bạc?

TRUNG TIỂU HỌC TƯ THỰC ĐỆ I, II CẤP TRÍ - THÀNH

54 đường Tự Đức ĐAKAO.

Giấy phép số 2452 GDITTRH2

- Hiệu Trưởng: ô. Kim thành Hoàng
- Giám Đốc: Bác sĩ Phạm Văn Hạt
- 3-8 Đã khai giảng Tổng quát từ Đệ II trở xuống mẫu giáo
- 1-9 Khai giảng Đệ I, Đệ II (học lại Sinh ngữ và Toán lý hóa)
- Nơi qui tụ tất cả Giáo Sư nổi tiếng nhất
- Cơ sở Giáo dục đứng đắn, tiện nghi và lớn nhất vùng Tân định, Gia định.
- Địa điểm yên tĩnh và thoáng mát
- Có Bác sĩ thường xuyên săn sóc sức khỏe học sinh.

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

Hoàng Hải Thủy viết thay DÊ HỨC CÀN
bận đi đóng Xi-Nê-Ma một kỳ mà thôi.

DÊ HỨC CÀN TẠI TỬ XI-NÊ

Người bạn DÊ HỨC CÀN của anh em CON ONG chúng tôi hồi này phơi phới như điều gặp gió tháng Tám. Ngoài việc hồi này người «đi khách» rất chăm, nhiều và đều—«đi khách» là tiếng nhà nghề của anh em tôi chỉ việc chúng tôi nhận viết cho các báo, nói cho đúng hơn là nhận tiền để viết bài cho các báo, dù có thích viết cho báo đó hay không, y hệt những em nhà được khi «đi khách»— người còn mê mê lạc bước vào chốn phim trường mờ mờ nhân ảnh. Nghĩa là người bạn Dê Hức Càn của chúng tôi hiện giờ phút này đang yêu thương, thù ghét, vui sướng và hờn giận trước ống kính thu hình ở một chân trời góc biển nào đó xa lắm. Xa tới mức mãi tận Cam Ranh.

Này các bạn đã từng đọc Dê Hức Càn, hức càn thiên hạ ở mục này, nếu chưa biết dung nhan Dê Hức Càn, các bạn hãy nghe tôi kể và nhắm mắt lại để tưởng tượng ra chàng. Chàng tuổi trẻ ấy năm nay chưa đến tứ thập. Tứ thập là tuổi trưởng thành nhất của thanh đàn ông, ở vào cái tuổi đó thanh đàn ông nhiều kinh nghiệm nhất, được các em khoảng hai mươi tuổi để yêu mê nhất, và tứ thập cũng là cái tuổi mà thanh đàn ông thường bị cảm dỗ làm lại cuộc đời, tức là có vợ bé, nhiều nhất.

Nay nhắc lại người bạn Dê Hức Càn của chúng tôi đang ở vào cái tuổi tứ thập đầy kinh nghiệm và cũng đầy bất trắc đó. Người có mái tóc đã loáng thoáng muối tiêu. Người có vầng trán hẹp nhưng vẫn thông minh của Cố Tổng Thống Kennedy, người có cặp mắt một mí như mắt ông Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ. Có người nói rằng chỉ nhờ cặp mắt một mí ấy mà người được trọng nể trong quân ngũ. Nhưng số trường nhiều khi cũng chính là số đoán, có lẽ cũng vì cặp mắt ấy mà người ở lính đã 13 niên, chỉ mới leo lên được cấp Chuẩn úy.

Và bây giờ người đi đóng xi nê. Nếu thành công, người có thể là một Glenn Ford Giao Chỉ. Xi nê Giao Chỉ đã có Marlon Brando Nguyễn Long, bây giờ có Glenn Ford Dê Hức Càn nữa là được một cấp.

Xi nê Giao Chỉ kể từ ngày nào máy quay phim được du nhập vào đất này, vẫn ào ạt, ồm ồm. Đã nhiều lần Xi nê dọn vùng lên sống hung hăng với đời, nhưng rồi cuộc vẫn siu siu như người không có xương sống. Nhưng Xi-nê nó có một cái hào quang hấp dẫn, quyến rũ lạ lùng ghê lắm. Tuy nó sống dở, chết dở đấy, nhưng trai tài, gái sắc của ta vẫn cứ theo nhau «bờ lông dông» vào lòng nó hơi nhiều. Xi nê quyến rũ thường dân, đặc biệt nó quyến rũ Văn sĩ. Trước đây 30 năm, nó đã quyến rũ Nguyễn Tuân, Đàm Quang Thiện đi sang Thương Cảng đóng phim Cảnh Đờng Ma, Trần Phong Ba... Cách đây 10 năm, nó đã quyến rũ tôi— kể viết thay DHC bài này— đi đóng phim Hai chuyến Xe Huê của Đạo Diễn Thọ Đầu Hoàng anh Tuấn.

Tôi không biết trong trường hợp nào DHC đi đóng phim, tôi chỉ nhớ ngày nào tôi tập tành đi đóng phim và tôi gặp

Hoàng Vinh Lộc. Buổi sáng ấy Hoàng Vinh Lộc đang đứng ở bờ sông Saigon, nơi người ta đang quay một đoạn phim có Lê Quỳnh đóng. Hình như phim đó là một phim của Pháp. Hoàng Vinh Lộc ngày đó chưa là đạo diễn, anh đến đó với tư cách là assistant. Tôi đứng nói chuyện với anh và cho anh biết là có lẽ tôi sắp thủ một vai nhỏ trong một cuốn phim VN sắp quay, anh nói— «Về báo chỉ tôi kém anh nhưng về điện ảnh, chắc anh không thể bằng tôi được. Anh cho phép tôi được khuyên anh một câu. Anh đã có chỗ ngồi trong làng văn, anh nên giữ cái danh của anh thì hơn, đừng dại mà dấn thân vào giới làm phim. Những người làm phim ở xứ này bị thiệt thòi nhiều lắm. Chúng tôi đều là những người bị hy sinh...»

Tôi còn nhớ buổi sáng ấy HVL dùng 2 tiếng «dại danh». Tôi nghe lời anh nói nhưng không làm theo lời anh khuyên. Nghĩa là tôi vẫn đi đóng phim. Kết quả là trượt đại đầu tiên và cuối cùng ấy, tôi chột giá.

Và có đi đóng phim, tôi mới hiểu rõ tại sao HVL lại than thở như thế. Quả thực những người làm điện ảnh ở nước ta đã bị hy sinh. Chúng ta chịu bói, chịu cợt, chịu bai họ khi họ hoàn thành những cuốn phim mà chúng ta coi thấy quá dở, khi họ đóng những vai trò ngộ nghĩnh, ngờ ngẩn... Sự tôi tệ của những phim VN lại càng nổi bật lên thể thảm bên những cuốn phim Âu Mỹ mà chúng ta quen coi hàng tuần từ bao nhiêu năm nay. Sau khi coi nhiều phim VN, cảm nghĩ chung của chúng ta thường là: «Tại sao chúng nó lại có thể làm những phim dở đến như thế...» Và— «Tại sao phim dở đến như thế mà chúng nó cũng đem ra chiếu...?»

Có làm phim mới biết tại sao các bạn ta lại làm phim dở đến thế. Và tại sao phim làm quá dở lại không đem đốt đi, lại cứ đem ra chiếu cho thêm xấu hổ...?? Kể ra những lý do thì rất nhiều, viết ra ít nhất phải dài cả trăm trang giấy. Trong phạm vi bài này, tôi thấy chúng ta chỉ cần nói ra vài ba nguyên do như sau này:

— Chúng ta, vợ con ta, đã quen coi phim Âu Mỹ. Những phim Âu Mỹ được mang sang nước ta đều là những phim hay, nếu không thuộc loại «Supers», cũng thuộc Class A của họ. Rất ít khi chúng ta phải coi những phim dở của họ mặc dầu mỗi năm họ cũng vẫn sản xuất cả lô phim dở.

— Chuyên viên điện ảnh của ta không được học hành chu đáo, không được thực tập. Có nhiều ông phó nhòm tức thợ chụp ảnh nhẩy ra ôm Camera và trở thành Cameraman. Máy quay phim với máy ảnh nó cũng giống nhau, như anh em cùng cha khác mẹ. Chắc thế! Metteur en scène, tức đạo diễn, của ta như Hoàng Vinh Lộc, Hoàng Anh Tuấn, Lê Hoàng Hoa, Lê Mộng Hoàng vv... thầy đều tự học nghề, thầy đều vì yêu điện ảnh mà xả thân làm phim. Hoặc giả có vài bạn được học nghề đang hoàng thì lại không có cơ hội thực tập. Phải biết cần nhiều thời gian lắm mới đào tạo được một metteur en scène ra trò. Trước khi được coi là metteur en scène, người học nghề phải qua ít nhất là năm, sáu bậc assistant. Ở những phim

trường lớn Âu Mỹ, những assistant metteur en scène thứ năm, thứ bảy chỉ chuyên việc lo thuốc lá cho các diễn viên chính— Alain Delon, Brigitte Bardot hút hiệu thuốc gì, thích uống nước gì, hồi đến là phải có ngay. Hầu hạ như thế cả trong 10 năm người assistant— nếu có tài— mới leo lên được chức metteur en scène.

— Giá phim sống ở nước ta quá đắt ta phải nhập cảng phim trắng và chính phủ đánh thuế phim trắng quá cao. Chỉ cần Thẩm Thúy Hằng cười tình và Dê Hức Càn đưa tay gãi rốn... thoáng một cái đã tốn ba bốn ngàn đồng tiền phim. Thành ra có nhiều đoạn phim đã quay xong, thấy quay hư, xấu nhưng vì không còn tiền để quay lại đoạn ấy, đành cứ đem ra chiếu vậy. Những nghệ sĩ yêu điện ảnh, theo đúng thông lệ nghệ sĩ— thường không có tiền— Thường là bọn nhà giàu con buôn bỏ vốn làm phim để kiếm lời. Phim quay xong, dù bản thu về bồi đến thế nào, bọn chủ bỏ vốn cũng hùng hục đem ra chiếu để thu tiền về. Có thể nói nếu nghệ sĩ mà đốt được phim, nhiều cuốn phim Giao Chỉ đã bị đốt...

Làm phim trong những hoàn cảnh ấy, người làm phim VN bị chệch bại, chịu bói đủ điều. Nhưng họ vẫn cứ phải làm, cứ chịu chịu vì có làm nghề mới tiến được. Họ chịu hy sinh để cho những người đi sau được thành công. Và bây giờ thì dường như tình cảnh những người làm phim ở VN đã khá hơn 10 năm trước nhiều rồi. Sự thành công ngoài ước muốn của những phim Loan Mắt Nhung (Cosutan) Chiều Ký Niệm (Thẩm Thúy Hằng) vừa được chiếu là yếu tố thúc đẩy cho thiên hạ bỏ tiền ra để những Hoàng Vinh Lộc, Lê Hoàng Hoa, Lê Mộng Hoàng, Lê Quỳnh làm phim.

Trở về với bạn DÊ HỨC CÀN của chúng ta đang đóng xi-la-ma... HİM nó nói rằng nó đã xem DHC xuất hiện trong 1 cuốn phim gì và nó thấy: «... hút thuốc lá nhiều lắm! Chân tay thừa đến mấy tác. Phen này mà đi tận Cam Ranh thì phải chở cả xePall Mall theo để DHC hút khi diễn xuất...»

Chẳng biết HİM nó nói tin được mấy thành chỉ biết rằng DHC từ ngày nào đến giờ, vẫn lớn tiếng chê thiên hạ hơi nhiều. Anh em chờ đợi khi cuốn phim nào đó có DHC xuất hiện được trình chiếu ở Saigon, kéo nhau đi coi thật đông, để xem tài tử DHC diễn xuất ra ràng!!!

Có điều có thể nói ngay hôm nay rằng dù DHC có diễn xuất kém cũng còn cử hơn chán vạn anh kếp cải lương Giao Chỉ. Chỉ sợ DHC nản chí, bỏ cuộc giữa đường, hoặc bà xã DHC thấy chồng đóng phim ầu yếm những em «Si-tác-Rét» thơm như mít, thấy DHC được các em nâng bi..., động lòng trắc ẩn bắt Dê Hức Càn giả từ phim trường về nhà thi hành luật Người Cây Cây Ruộng Nhà, thì thôi... Còn nếu như DHC mà cứ tiếp tục đóng phim, trong giới kịch ảnh Giao Chỉ rồi đây sẽ xảy ra tình trạng có 2 kếp Hùng Cường.

Một Hùng Cường là Dương Hùng Cường, diễn viên xi nê kiêm văn sĩ, nổi tiếng nhất.

Một Hùng Cường là Hùng Cường kếp cải lương, nổi tiếng vừa vừa thôi...

HOÀNG HẢI THUY

NỮA ĐUA NỮA THẬT

BÉO MỠ

NHỮNG ĐỨA BỎ MẸ LỪA DỐI CỬ TRI

Vâng, những cái đùa khờ khạo ấy, mặt trời tròn bóng lộn ấy, những đứa bỏ cha bỏ mẹ ấy, đã bản tính mà các cử tri bằng cách định chạy làng một năm.

Lúc còn lang thang cầu bơ cầu bắt như chó mất chủ, người ngòm rách mướp ra, thì van ông lấy bà thí hồ thì cháo cho con lá phiếu, con mà đặc cử con sẽ cải tạo xã hội thật lực, sẽ xóa bỏ hết tất cả mọi sự bất công, sẽ xây trường học nhiều hơn nhà tù, sẽ diệt trừ tham nhũng hối lộ, ấy thế mà đến lúc đặc cử cái rụp thì trở mặt "qua sông đấm gi vào sông".

Chỉ còn một năm nữa là hết lãnh lương là trở về với cái tương lai tối tăm bố cu mẹ đi. Thế là mấy đứa bèn a la xô vô cuộc chạy đua với cái chiều dài ái quần ái quốc rầm rĩ, rồi huề bình tắt suýt.

Nếu nhờ phúc ăm của mà tở, mấy đứa lại đặc cử cái rụp thì thiệt là bỏ mẹ!

Chúng nó sẽ chạy làng được một năm. Đang là con nít chúng nó sẽ trở thành ông lão. Vài ba bữa nữa, cái bản mặt chúng nó sẽ xuất hiện và lại giờ trò van ông lấy bà.

"Cử tri đi qua cử tri đi lại!"
"Thí hồ thí cháo cho chúng con ít phiếu"
"Phúc đức tại mẫu các cử tri thân mến ơi!"

VỠ THẮNG LẮM BẠC NHIỀU ĐƠN VỠ THẮNG ÍT BẠC BUỒN NÔN THẤY MỒ.

Mông sư Xuân Tóc Đỏ đang cho phổ biến một bài nhan đề "14-8, Rủ nhau đi vô".

Rủ nhau đi vô
Rủ nhau đi vô
Vỡ thắng lắm bạc nhiều « đơn »
Vỡ thắng ít bạc buồn nôn thấy mồ.

Ba niên về trước, đúng vào cái giai đoạn vận động, những thứ quần hùng rách nát thường được bọn cặp rắng của các liên "ranh" chiếu cố tới. Bốc thơm hay bốc thúi đều được ông Trần Văn Chi giao thiệp rất chu đáo.

Nhưng năm nay cái trò vô bị những đứa đầu trâu mặt ngựa bao thầu hết chơi.

Quần hùng xúm vào thảo luận kế hoạch không được đớp thì đập đờ cho rằng vậy là không đúng luật là «vi hiến» giang hồ.

Và những thằng thợ chữ đã đồng thanh quyết nghị:

Hễ thấy đứa nào bốc thơm một đứa nào là xúm hò «chửi» đôn hội chợ.

Chửi để cho thơm như múi mít sẽ thành thói như phân gặp nắng.

DÁM LÀM TIỀN CÁ BÀ CÔ TÔNG THỐNG.

Trước hết phải tỏ lời khen ngợi cái đảng Trung tá Lý Trọng Lễ, tinh trưởng Nha Trang.

Mông sư này thiệt là gan cùng mình. Gan hơn cả cóc tía. Ngay đến những ông tướng... cướp trứ danh nhất thế giới cũng không gan bằng.

Bởi vì theo một nguồn tin tối đen từ Âm Sát Viện cho biết thì đảng Chủ tịch Giám Sát Viện Ngô Xuân Tích đã chánh thức yêu cầu Xếp cách chức ông Lý Trọng Lễ về tội tham nhũng.

Sở dĩ phải khen ông Lễ, phải gán dăm bầy cái mẽ đay Hoa Liễu bội tình vào mồm ông ta là vì đó là một thứ người rất có đờm lược, rất có sĩ khí trong cái việc ăn tiền, và làm tiền.

Ông Lễ không có thêm làm tiền của bọn cá rô cá riếc mà lại nhè đúng vào cá voi cá nhà táng để chơi một phát. Người bị làm tiền là cô ruột đương kim Tổng Thống và cũng còn là chị ruột ông chủ tịch Giám sát viện.

Nhưng to gan lớn mật hơn nữa, ông Tỉnh trưởng Lý Trọng Lễ của chúng ta còn tấn công cả văn phòng đại diện của Giám sát viện ở Nha Trang và thuê người ném đá vỡ đầu một nhân chứng khi nhân chứng này đến khai tại văn phòng đại diện.

Tên là Trọng Lễ mà chẳng biết trọng lễ nghĩa một chút nào. Chém tre không biết chữa ra các đầu mặt. Bị ông «ám sát» chơi cho là đáng đời ghê lắm.

Tuy nhiên quần hùng hắc bạch khi hay được cái tin này thì lại cảm khái ra rít. Vì đó là một sự kiện vô cùng hãn hữu, nó khiến cho đám ma-cà-rốt hết sức khoái tí. Và nhất là những đứa tham nhũng, hối lộ cần phải sừng tưng ông Lễ lên bậc tở sư.

Làm tiền hẳn cá voi chứ hồng có thêm để đến hạng tôm tép.

Xin khen ngợi thêm một phùa nữa.

ĐỐC BÒ PHẠM TẤN TƯỚNG a-la-de

Lâu lắm mới lại thấy một vụ sít-căng đăm trong giới đốc tở. Nhưng cái sít-căng đăm này xéo ra lại bản thủ nhất, còn hơn cả cái vụ lão đốc tở đả cù sờ sọang đàn bà chữa đến khám thai, và dơ dáy hơn cả cái nghề của một đốc tở chuyên môn sửa sê đẹp cho cái sinh thực khí của phụ nữ.

Thừa đó là đốc tở Phạm Tấn Tước, Khoa Trường Y khoa.

Giới nam nữ sinh viên Y Khoa đã mệnh danh lão là Đốc Bò.

Một số các đồng nghiệp của lão thì gán cho lão là tên Đốc Bóp.

Bò mị lị Bóp thì cũng mồm sớt.

Đốc Bò hách xì xằng nhất thế giới. Đối với sinh viên, Đốc Bò xưng là «qua» và gọi họ là các cháu, các em. Đối với các giáo sư thì Đốc Bò coi như người nhà người cửa tưởng rằng sai biểu cái đêch gì cũng được.

Trong người Đốc Bò lại có máu mặt thám Tây. Cái đạo ông Tổng trưởng Y tế Trần Minh Tông cử ba bác sĩ: Phạm Biều Tâm, Đào Đức Hoành và Chắt đi Texas để dự khóa hội thảo về ung thư, Đốc Bò ghen ghét cho rằng, các giáo sư dưới quyền đã qua mặt mình, bèn lên ton hót với đốc tở Nguyễn Lưu Viên để chặn ba ông giáo sư kia tại phi trường và bắt phải quay trở về.

Ấy cũng là may lắm đó. Nếu không thì đã bị chụp cho cái mũ Cộng sản lên đầu là chỉ có nước đi chuồng cạp Côn Sơn.

Đốc Bò lại còn có cái tật mắt la mày lét khi thấy có cô sinh viên nào đẹp.

Bị giờ Hội Đồng Viện đã đưa ra cái hiện tượng Phạm Tấn Tước ra giải phẫu. Tùm lum tà la rồi đi nhá!

Và người ta đã báo cho Đốc Bò biết rằng, một là nộp đơn xin ô rờ lui, hai là đến 15-8-70 nếu không ô rờ lui thì người ta cũng phũ Đốc Bò về với cái nhà Bò.

BỐC MÀ

NGƯỜI DÂN KHỐN KHỔ ĐÒI ÔNG NHÀ NƯỚC PHẢI LÀM SÁNG TỎ VỤ TẤN CÁ TỶ BẠC NÀY

Vụ tranh ăn của những tên tai to mặt lớn trong Điện Lực công ty đã là một năm bùn nếm vào mặt chế độ, một chế độ nuôi dưỡng từ bao nhiêu năm nay những thằng người đã lợi dụng chức vụ mà ăn cắp của công. Sau cảnh quyền môn, biết bao nhiêu chuyện tham nhũng, hối lộ đã được che đậy, những kẻ quyền cao chức trọng phải che đậy cho nhau để mà chia chác. Có những vụ ăn cắp đã được che đậy đẹp đẽ, nhưng cũng có những vụ ăn cắp đã đổ bê tùm lum vì chia chác không đều. Vụ Điện lực là một bằng chứng. Một chuyên viên điện lực đã tố cáo trước Thượng Viện mọi mảnh lối ăn cắp trong công ty điện lực, vụ ăn cắp lớn nhất là vụ mua và bán công ty CEE, những nhân vật dính líu trong vụ ăn cắp là những cựu Tổng Trưởng của Bộ Công Chánh. Công ty CEE được Tây bán lại với giá gần một ngàn triệu, một nửa trả bằng ngoại tệ, ngày ký mua và bán là ngày 31-12-68 giữa ông Bửu Đôn Tổng Trưởng Công Chánh thời đó và đại diện Pháp. Ngày 2-1-69 đúng ba ngày sau, mọi thủ tục chuyển ngân về Pháp đã được làm xong, người ký cho phép chuyển ngân là ông Thủ Nguyễn Văn Lộc. Nghị Sĩ Bửu Đôn đã tố cáo trong vụ cho phép chuyển ngân mau chóng này, những người cho phép và vận động để được cho phép mau đã lãnh 10 phần trăm hoa hồng trị giá 450 ngàn đô la. Ông Thủ Lộc được hưởng 14 trong 450 ngàn đô la đó. Điều đầu xốt là khi ký hợp đồng mua bán, vì ở thể yếu nên chính phủ ta mà ông Bửu Đôn làm đại diện đã phải ký thêm một cái gọi là protocole d'accord và second de

collaboration technique. Sau khi mua lại rồi thì số hóa đơn chưa thanh được tiền điện là trên 13 triệu nhưng không hiểu những tên nhân viên quản trị VN tính toán ra sao chỉ còn có 3 triệu. Vậy ngay khi mới đầu, những ông nhân viên này đã thiếu mất 10 triệu chẵn. Cứ thiếu thứ ngoan mục hơn số tồn kim tại quỹ canh tân cuối năm 1967 là 860 triệu, mà Saigon Điện Lực công ty chỉ nhận có 81 triệu, như vậy còn 779 triệu đi đâu. Cứ thiếu thứ ba cũng vô cùng ngoan mục, số tiền CEE nợ ĐLVN 777 triệu nhưng được những ai đó bỏ qua luôn. Cứ chót, theo đối chiếu biểu của công ty CEE trong 2 năm 66 và 67 công ty lờl HANG TRĂM TRIỆU nhưng nhà phủ thủy Hồ tấn Phát đã biến thành lỗ 27 triệu.

Tóm lại tất cả bốn cú thiếu ngoan mục trên những ai đó đã tâu tán được trên 1 tỷ 500 triệu đồng. Một số tiền không nhỏ so với một ngân sách Quốc Gia luôn luôn khiếm hụt này. Nhân danh những người dân khốn khổ vì nhờ ơn có thuế kiếm ước, bọn CON ONG xin Giám sát viện hãy mời những ông Bửu Đôn, Bùi Hữu Tuấn, Lương Thế Siêu ra trước viện trình bày sự thật. Tiện đây Con Ong cũng muốn biết thêm một điều là Công Ty Điện Lực luôn luôn kêu lỗ, đòi chính phủ tài trợ thêm, không được bên đơn phương tăng giá điện lên 7 đồng 093 một ki điện, tức là tăng thêm hai đồng. Theo tài liệu mỗi năm dân Saigon tiêu thụ 780 triệu ki lô điện, nếu đem nhân với 7 đồng 093 thì một năm Công Ty Điện thu được 5 tỷ 533 triệu 740 ngàn đồng, nguyên trong tháng 12-69 tháng bắt đầu tăng giá điện, công ty đã thu thêm của dân Saigon 53 triệu, và trong 10 tháng qua, công ty đã tăng thu được trên 500 triệu tại sao công ty vẫn than lỗ. Và nếu đã lỗ, tại sao công ty dám trích 10 triệu trong 500 triệu đó để mua xe hơi cho ủy ban tiện ích Quốc Gia đi, bắt chấp cả chỉ thị của Tổng Thống là phải bán bớt công xa để thực hiện chính sách khắc khổ. Đứng đôn nhân dân vào cái thế phải nổi giận.

Chế độ này đã xính vình vì nạn tham nhũng, xin ông Nhà Nước hãy làm sáng tỏ vụ này trước công luận.

BÁO GIỜ NGHĨ SAO VỀ LỜI PHI BẢNG CỦA HOÀNG THÁI NINH T.T.K LỰC LƯỢNG ĐẠI ĐOÀN KẾT

Ông Hoàng Thái Ninh, Tổng thư Ký Lực Lượng Đại Đoàn Kết, ứng cử viên trong liên danh sao sáng của LLĐĐK vừa công bố quảng đại một văn thư nói rõ rằng: Sở dĩ báo chí bôi mớ liến danh ĐĐK và bôi mớ cá nhân ông Hoàng kim Lân cũng là ứng cử viên trong liên danh trên chỉ có mục đích LÀM TIỀN. Ông Hoàng Thái Ninh nói thêm là báo chí làm việc một năm không bằng mấy tháng bầu cử, mấy tháng đó là cơ hội làm giàu cho báo chí.

Con Ong đã từng đã kích dích danh một vài cá nhân trong liên danh Sao Sáng

Đã kích dích danh vì CON ONG nhận xét những phần tử ấy không xứng đáng làm nghị sĩ qua những hành vi và tư cách của họ. Con Ong nghĩ các báo khác cũng quan niệm như vậy. Chức vụ Nghị Sĩ là chức vụ chính trị, và mỗi Nghị Sĩ là một chính khách, vai trò Nghị Sĩ là vai trò điều hành các công việc Quốc Gia. Trong ba năm qua đã có biết bao nhiêu Nghị Sĩ, Dân Biểu không xứng đáng làm như danh từ quốc. Lật mặt trái cá nhân các ứng cử viên, báo chí chỉ có mục đích giúp đồng bào cả nước nhìn rõ mặt từng người trước khi bỏ phiếu. Mục đích đó đã bị ông Hoàng Thái Ninh với sự hiểu biết thiên cận của ông hiểu lầm. Có lẽ mù quáng vì tự ái cá nhân và tự ái đoàn thể, nên ông Ninh đã phi bảng toàn thể báo giới. Vì danh dự chung, Con Ong nghĩ rằng báo giới phải có sự trả lời thích đáng về vụ này. Riêng con Ong với truyền thống vạch mặt loài sâu bọ. Con Ong sẽ vạch rõ mặt tên trốn Chúa, tên tư xuất Hoàng Thái Ninh.

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

TỔNG ĐỐC NHA THÀNH ĐÓP KỶ QUÁ NÊN BỘI THỰC

Tổng Đốc Nha Thành đã được đời cho de, sau khi những hành vi tham nhũng của ông bị bọn báo chí nham nhỡ phơi ra ánh sáng.

Bọn Con Ong đã làm công việc kê khai những bê bối của ông, nhân danh quyền lợi chung của đất nước. Bọn Con Ong dự định viết nhiều nhiều và dài dài về ông. Nhưng không dè dặt này Trung Ương thỉnh tai, sáng mắt và nhanh tay quá. Hóa cho nên đành thôi không viết nữa. Các cụ ngày xưa thường nói «nghĩa tứ là nghĩa tận». Mọi hận thù đều xóa khi một kẻ nằm xuống. Huống hồ giữa ông và bọn Con Ong chẳng có tư thù nào.

Nay ông đã... về quê, dân Nha Thành đã thoát nợ, bọn Con Ong xin long trọng hứa sẽ cắt ông vào quên lãng.

ANH HÙNG CHỐNG MỸ.

Người Cao văn Tường, tức Cao Cầu Bộ Trưởng vừa lên tiếng chửi Mỹ. Ông Tường cho bọn Mỹ chỉ nghĩ tới quyền lợi của mình trong việc đòi tăng hối xuất đồng đô la.

Hay lắm, trong lúc chính phủ mang tiếng là bị áp lực nặng nề của người Mỹ, thì Cao Cầu Bộ Trưởng lên tiếng chống Mỹ ác ôn như vậy, quả xứng đáng là «anh hùng chống Mỹ». Người anh em giải phóng sinh mạng tài sản đồng bào miền Nam chắc lấy làm mừng, vì có thêm một bạn đồng chí.

ĐÒI THỀ CỬ TRI

Ông nghị tự điển Đào đặng Vỹ vừa gửi thư cho ông đồ Nhiều đòi thề cử tri chẳng là ông ra tái tranh cử kỳ này trong liên danh hai, nhưng lại cóc có thể cử tri, nếu không có thề, ông không được đi bầu, liên danh hai sẽ mất một lá phiếu. Nhưng dù ông có thề và đi bầu, chắc chắn liên danh này cũng đi đoong vì người ta thấy 3 năm làm nghị, ông có làm được cái quái gì đâu.

LỰC LƯỢNG CHỐNG CỘNG LẠI SẮP XUỐNG ĐƯỜNG ĐÒI «HÒA BÌNH TỨC KHẮC»

Lực lượng ĐĐK của lãnh tụ xi gà Hiến Béo, một lực lượng chống Cộng giờ thứ 25, luôn luôn dọa sẽ đi lập chiến khu đã công khai đòi «Hòa Bình tức khắc». Lực lượng này còn báo động sẽ rầm rộ xuống đường để biểu dương lực lượng.

Nên lắm, bây giờ đang là mùa vận động tranh cử, Lực lượng cử tổ chức những cuộc xuống đường để gây tiếng vang cho liên danh Sao sáng của LLĐĐK đó cũng là một lối vận động tranh cử, nhưng không được quần tử, ngay thẳng lắm.

Từ lâu nay LLĐĐK mang tiếng khá nhiều qua các vụ tổ chức cờ bạc bịp ở Chợ lớn làm cơ sở kinh tài, rồi đây lại bị báo chí đập túi bụi vì những khuôn mặt bản trong trong liên danh sao sáng. Thấy bên Ấn Quang rầm rộ đòi Huệ Bình tức khắc để kiểm phiếu cho liên danh Hoa Sen. LLĐĐK cũng bắt chước, nhưng theo đuôi như vậy là quá yếu rồi.

NÓI VỀ TRƯỜNG HỢP «SAO TRÊN TRỜI RƠI XUỐNG»

Tuần vừa qua, có một lô com ba nhi sĩ quan cấp tá được nâng lên cấp tướng, việc thăng thưởng là điều tất nhiên trong quân đội. Các đảng trên cao nên «rộng rãi» như thế là phải.

Trong vụ thăng cấp vừa qua, nhiều người rất xứng đáng mang lon mới. Tuy nhiên, cũng có đôi ba trường hợp gần giống như... sao trên trời rơi xuống.

Bọn Con Ong nhớ mãi mãi rằng cách đây ít lâu Đại tướng TTMT có ấn định một vài điều kiện cho việc lên cấp tá và tướng. Chẳng hạn như muốn lên Trung Tá phải có bằng tham mưu trung cấp, muốn lên Đại tá phải có bằng tham mưu cao cấp v.v... ngoài ra còn một vài điều kiện khác nữa, trong đó

có cả văn bằng về văn hóa.

Thế nhưng trong vụ «sao trên trời rơi xuống» vừa qua, bọn Con Ong thấy hình như có biệt lệ.

Số báo tới, bọn Con Ong sẽ lôi cái trường hợp biệt lệ đó ra để xin Đại Tướng TTMT và ông Tổng Trưởng Quốc Phòng giải thích dùm, đồng thời đề xin có lời ca ngợi một nhân vật kỳ tài trong quân đội.

Tướng cũng nên nhắc lại một nguyên tắc ấu trĩ: Thưởng phạt là việc làm cần và tốt. Nhưng thưởng phạt không công minh, không đúng phép tắc và tiêu chuẩn đã đề ra là việc làm không nên và rất xấu. Vì nó rất dễ làm cho thiên hạ hiểu lầm sự thưởng phạt đó đã dựa trên tinh thần bè phái.

Trong một chính phủ tốt đẹp như chính phủ ta, trong một quân đội tốt đẹp như quân đội ta, chúng ta dùng cộng sự viên, dùng chiến hữu, chứ chúng ta đâu có dùng... gia nô.

KHUYÊN LIÊN DANH «CÁI NHÀ CỦA TÂY» 3 ĐIỀU.

Bây giờ đang là mùa bầu cử, mà không vì vút vài đường về chuyện ứng cử và bầu bán, thì kể cũng hơi phí. Cho nên lại phải xía mồm tí ti vào chuyện bầu bán một nhà nhà Diên Hồng.

Gần đây, các báo—cả hằng ngày lẫn hằng tuần—đã thi nhau viết về qui vị ứng cử viên, «quí» liên danh. Khen cũng có mà chê cũng có.

Nhưng đặc biệt có liên danh «cái Nhà là nhà của... Tây Mobylette Daihatsu lập ra» là có vẻ được chiếu cố hơn cả. Nguyên do liên danh «cái nhà của...Tây» được chiếu cố kỹ không phải tại liên danh này bảnh, cũng không phải tại liên danh này có ông thụ ủy nguyên là «cò rếch tưa», nguyên là chuyên viên in bài tứ sắc, bài cào và bài chắn v.v. Chẳng không phải tự liên danh này có ông thụ ủy đậu tới bằng...«xếp ti phi ca».

Người ta nói nhiều tới liên danh «cái nhà của...Tây» chỉ vì nghe đồn liên danh của ông cựu «cò» đồng địa quá; Lại toàn là địa của...Tây.

Thói đời, những anh đồng địa có âm mưu lấy.. địa để người rất dễ bị thiên hạ ghét, nhất là người đại diện liên danh phụ trách mục chi tiền vận động lại có âm mưu... dứt tiền vào túi.

Bọn Con Ong rất có cảm tình với LS L.T.Q (đứng trong liên danh này), nên có lời khuyên L.S L.T.Q phải cố vấn cho liên danh 3 điều sau đây:

- 1) Đừng để cho thiên hạ biết liên danh mình đồng địa.
- 2) Thăng nào lỡ biết điều đó thì lập tức nhờ Đứ Trần Hưng Đạo bịt mồm nó lại.
- 3) Giao việc chi tiền vận động cho một người khác, biết cách chi hơn.

CÁI BANG CHÀO THUA!

Ông Phú của Annam giao chỉ vừa mới mặc áo 9 túi dẫn một đoàn Cái Bang qua nước nhân sâm và nước Arigato để ca bài con cá.

Ở nước Nhân Sâm có lẽ ca nhưng không phụ đề Sâm ngữ, nên không ai hiểu, cả đoàn đành dậm mưa ra đi.

Bên xứ Arigato đỡ hơn, nhưng người ta cũng mới chỉ hiểu lồm bồm, có một phần. Kết quả là xin 8 chịch Tê, họ chỉ xùy ra có 2 chịch.

Dù vậy, phái đoàn Cái Bang cũng lấy làm một sự hoan hỉ tho thới ra về, coi như một thành tích không tiền khoáng hậu rồi! Chứ nếu loạng quạng ở lại năn nỉ xin nữa, họ lại quát lên «Cái Bang còn đòi xôi gấc?», có phải là xôi hồng mà bông cũng rớt luôn không?

ONG LỖ CẦM TRÔNG

KHI NHỮNG TRÍ THỨC CHỖN LUI CHƠI NHAU

Cuộc phang nhau giữa những bậc sư ở Y Khoa đại học đã tới lúc gay gắt. Sau màn bắt tin nhiệm ông Khoa Trưởng Phạm tấn Tước và đòi Bộ Quốc Gia Giáo Dục. (một bộ mà ông Thứ Trưởng Bộ đó xác nhận là cóc có chánh sách gì cả, đường lối giáo dục hững đầu dạy đó, y như những kẻ đánh võ rùng, phải cách chức ngay.

Nhưng Bộ Giáo Dục của ông Phó Thủ Tướng muốn năm Nguyễn lưu Viên, tức chính khách bi ve đã coi những quyết định của «tập đoàn» giáo sư y khoa như con số không. Để phản ứng lại, các bậc thầy dạy châm trích, mổ xẻ đã chơi đòn ngang. Không ra đề thi cho các sinh viên nữa và kéo nhau đi hội thảo chửi bạn đồng nghiệp.

Được khỏi thi, các sinh viên y khoa cũng mừng húm, kéo nhau đi hội thảo đòi Hòa Bình để cho các bậc thầy dàn xếp với nhau.

Lý do các giáo sư y khoa đồng tâm quyết chí chơi ông khoa trưởng, ôi ông khoa trưởng đã có hành động chơi cha, coi thường quyết định của Hội Đồng Y Khoa, đơn phương thay đổi các môn học. Tập đoàn giáo sư Y Khoa đã tố cáo ông Khoa Trưởng tập tàng «Độc tài» nhưng không phải đó là một thứ độc tài sáng suốt như ông phụ tá Trần văn Ân chủ trương lối độc tài này là lối độc tài ngu xuẩn, mù quáng.

Lẽ dĩ nhiên ông khoa trưởng phải có phản ứng, ông rất can đảm đi dự luôn buổi hội thảo của các đồng nghiệp tố mình trước học trò, và ông đã anh dũng lên diễn đàn quạt lại là cái hội đồng khoa đó không có quyền bắt tin nhiệm ông.

Các sinh viên y khoa nghe các bậc thầy đang đàn chửi nhau cười hô hô, vì ngàn năm một thuở mới được coi lớp người mệnh danh là trí thức chôn lúi quạt nhau.

MỘT TÊN THỰC DÂN MỚI

Thưa ông,

Chúng tôi là những người thợ làm dưới quyền của tên thực dân Đại Hàn đó là tên cai Kim hoon Kyong mang số thẻ 259 của hãng VINNELL tại Cam Ranh Bay.

Chúng tôi nghĩ rằng tên Đại Hàn này còn độc ác hơn bất cứ một tên thực dân Pháp nào. Tên này đã xem người thợ VN chúng tôi như một tên nô lệ. Nó hò hét, xô đẩy, chửi mắng chúng tôi. Mỗi lần xe hãng đưa vào sở trẻ thì nó đến lôi kéo, la hét đến nỗi chúng tôi chưa kịp thay áo quần. Chúng tôi vì đói khổ nên phải cắn răng chịu đựng rất tiếc là tên Kim này chẳng bao giờ dám đi ra chơi khỏi hãng chúng tôi sẽ cho nó một bài học.

Nay vì không chịu nổi sự áp bức của nó nên tôi đành phải nghỉ việc. Vậy tôi làm đơn này yêu cầu chính phủ ta tổng cõ nó về nước để cứu sinh mạng của hàng trăm người thợ Việt Nam đang làm việc dưới tay hấp. Xin chính quyền hãy đến điều tra nơi các ông Nguyễn tấn Nguyên, Nguyễn Rô, Nguyễn Trà v.v. bạn của tôi tại hãng Vinnell thì rõ.

Phụ thợ máy thời việc
PHAN ĐIỂM

Trên đây là lá thư của 1 công nhân đang bị tên cai Thầu ngoại nhân xử đều ngay trên xứ V.N. Yêu cầu ông Trưởng Ty lao động hãy trực tiếp can thiệp và nhờ ông Đại tá Thị trưởng xét thấy việc trên là đúng nên có biện pháp cứng rắn ngay với những bọn thực dân mới khốn nạn như tên Hàn Kiều Kyong.

In tại nhà in Dân Nguyễn